

Graži esi mano Prietelka ir gimtosios kaltės tavyje
nėra (Giesm. kn.)

1928 m. rugsėjo mėn. Nr. 9.

Kad Katalikų Bažnyčioj žydėtų, augtų ir daugintųsi draugijos ligoniams ir mirštantiesiems.

Šv. Tėvo paskirta ir palaiminta

M. A. intencija rugsėjo mėn.

Lietuvoje labai apleistas šis klausimas, del to daugeliui gal bus naujiena išgirsti, kas jau nudirbta plačiame pasauly. Ligonys kitose šalyse, pav. Vokietijoje, Italijoje, Holandijoje ir kitur gauna bemažant pagelbos ligoninėse, prieglaudose, pas gydytojus ir šiaip pas privatinius asmenis. Nes ten žmonės susiorganizavę. Pas mus kolei sveikas esi, dar pusė bėdos, bet apsigai, — jau sveiks dingęs. Praeis keleta dienų iki pasieksi ligoninę. Bet ir pasiekus nevisumet pasiseks įtilpti: dažniausiai randi jau perpildytą ligoniais. Man teko nueiti į vieną ligoninę joje ligonių buvo ir karidoriuose ir namų prieangiuose priguldyta, kur šūkaudami, bildėdami ėjo pro šalį žmonės, tarnautojai, reikalingi ir nereikalingi asmenys. Be to, darinėjant duris be galo traukė vėjas. O tie elektros skambučiai ir sveikam net įgrįsta: taip baisiai čerška, kol ligonis prisišaukia tarnaitę. Šitaip ilgai neturėtų būti. Reikia organizuoti draugijas, kurios labiau rūpintųsi ligonių ir mirštančių reikalais.

Jau ačiū Dievui šis tas tuo klausimu daroma pav. Krikščioniškos Meilės Draugijos jau įsteigta po seserų Elzbietiečių vadovybe ligoninė Kaune, kitur vėl šis tas daroma.

Jeigu pažiūrėtume į Vokietijos ligonines (apie kitas nekalbėsiu, priminsiu tik, kurioj man teko kiek darbuotis), ligoniai kaip danguj. Visur tyla, švara, punktualumas! Ligoninių kūno ir sielos visi reikalai pilnai aprūpinti. Del to ir eina į tas ligonines džiaugsmingai, nes žino, kad ten ras rūpestingą priežiūrą. Eina ne tik katalikai, bet ypač protestantai, žydai ir kitų tikėjimų žmonės. Reikia išeiti iš ligoninės, — ašaros nenoroms birti, nes gaila palikti tą ramią vietelę ir žengti vėl į triukšmingą pasaulį. Dažniausiai tas ligonines prižiūri įvairių vienuolynų sesers. Jos slaugydamos žmogaus kūną išgydo ir sielą.

Kiek teko girdėti ir patirti, kai ne vienas, užšalęs tikėjime, ligoninė aplaido degęs meile prie Dievo ir Katalikų Bažnyčios ir ne vienas protestantas prašėsi, kad priimtų į Katalikų Bažnyčią.

1924 m. per Kalėdas prisiejo būti Em. ligoninėj. Ką mačiau pasakosiu. Įeinu į vieną salę, į kitą, — visur tvarka, švara net širdžiai darosi malonu, saldu bežiūrint. Bet štai dar seselė atidaro duris į vieną kambarį. Puiki Kalėdų eglaitė, paskendus gražumynuose, veria akį, o šale jos Kūdikėlio Jėzaus prakartėlė, kuri taip natūraliai parėdyta, kad lyg tikrai Betlejuj jautiesi žiūrėdamas.

Neilgai laukus seselės suvedė ir sunešė ligonius, susodino ir suguldė aplink Betlejaus stainelę. Išėjo vaikučių būrelis, pradėjo žaisti ligoniams pritaikintus žaidimus. Paskui choras padainavo ir pagiedojo gražių dainelių ir giesmių.

Visų ligonių veidai, nors buvę sunykę ir skausmais paženklinti, prisipildė gyvybe ir ne vieno akyse pasirodė susigraudinimo ašaros, ypač kai prakalbėjo vienas dvasios vadas, ir priminė tą gražų seserų vienuolių pasišventimą, kurios vien iš meilės dirba, nes nuosavybės atsisakiusios ir neturto įžadus padariusios.

Oi kaip mūs tėvynėj trūksta tokių ligoninių! Šią intenciją ir skiria Šv. Tėvas tam, kad M. A. nariai per visą rugsėjo mėnesį maldautų gailėtingąją Jėzaus Širdį, kad ir mūsų tėvynė susilauktų mirštantiesiems ir ligoniams geresnės pagalbos ir priežiūros. Toliau pažiūrėsime kokios be ligonių dar yra kitose šalyse šalyse organizacijos ir brolijos, kurių irgi Lietuvoj trūksta arba vos tik prasideda.

Ši kongregacija tapo įsteigta spalio mėn. 2 dieną 1648 m. del Gesu bažnyčioj Romoje. **Laimingos mirties** Ją įsteigė T. Vincentas Caraffa septintas iš eilės Jėzaus Dr-jos generolas. Paskui popiežiai: Inocentas X ir Aleksandras VII ją aprobavo, o Benediktas XIII 1729 metais pakėlęs į arkibroliją apdovanojo įvairiomis privilegijomis. Iš karto toji kongregacija buvo leista steigti tik prie jėzuitų bažnyčių, bet 1827 m. Leonas XII davė teises kurti ir prie kitų bažnyčių su tomis pačiomis privilegijomis ir atlaidais.

Šios Kongregacijos tikslas, — kad tikintieji kuo geriausiai galėtų prisiruošti prie mirties. O tai pasieks per gilius apmąstymus apie Jėzaus Kristaus Kančią ir mirtį ir ypač per gerą gyvenimo pataisymą.

Kongregacijos nariai penktadieniais ar sekmadieniais susirenka bažnyčion, išklauso pamokslą, arba instrukcijos ar šiaip prie išstatyto Švenč. Sakramento padaro mąstymą, apie Jėzaus ir Sopulingos Jo Motinos kančią kad geriau pasiruoštų kiekvienas prie savo mirties. Be to jie kalba maldas už ligonius, kurie dar gyvena ir už tuos, kurie jau persiskyrę su šiuo pasauliu.

Šios kongregacijos nariai atlikinėja dar ir kitus meilės ir pataravimo darbus. Patys eina dažnai prie šventų Sakramentų, bet ir kitus ragina, ypač lankydami ligonius ir rūpindamiesi, kad ligoniai susilauktų prieš mirtį kunigą. Mirusius palydi į kapus ir už juos meldžiasi. Apie įsteigimą šios kongregacijos galima pasiskaityti vok. knygą: Beringer — Steinen: „Die Ablesse“ II, num. 55,106.

Mirštančio Jėzaus**Širdies arkibrolija.**

Keleta metų po Maldos Apaštalavimo įsteigimo 1848 m. T. Lyonnard S. J. įsteigė vadinamą „Mirštančio Jėzaus Širdies draugiją“, kurią popiežius Pius IX pakėlė į vyriausiąją iš panašių brolijų.

Jėzus — mirštančių paguoda.

Jos tikslas: 1) Kad ypatingu būdu būtų garbinama kenčianti ir mirdinti ypač Alyvų daržely Jėzaus Širdis, be to ir Marijos sužeis-toji Širdis, kuri savo Sūnaus kančiomis tapo Sopulinga.

2) Kad per šias Jėzaus ir Marijos kančias išprašyti malonių vi-

siems mirštantiesiems, kurių kasdien išeina iš šio pasaulio apie 150 tūkstančių taip pat padėti ir kitiems krikščionims nusiminimu ir kančiomis prispaustiems.

Taigi šios kongregacijos pirmaeilis tikslas: pagarbinti Jėzaus ir Marijos kenčiančias širdis, ypač Jėzaus, kuris žmonėms parodė savo meilę, gailestingumą ir neišsemiamus išganymo turtus. Ši pamaldumą popiežiai apdovanojo daugybe atleidų ir palaiminimų. O J. Em. Kard. Gasparri sako: „Šis pamaldumas yra tikras apaštališkos meilės aktas, kuris tūkstančiams sielų padeda būti išganytomis, o per dievišką išganytojus gerumą gaus daugybes malonių, kurie šį pamaldumą vykdo“.

Šios kongregacijos rūpesčiu beveik viso pasaulio katalikų bažnyčiose ir koplyčiose randasi (deja Lietuvoje dar nėra!) lentelė raginanti kunigus, kad atsimintų mišiose: „viso pasaulio nusidėjėlius, kurie yra arti mirties ir dar šiandien apleis šią žemę“. Po šios brolijos įsteigimo tapo net įsteigtas panašaus tikslo mergaičių vienuolynas, kur per maldas ir pasiaukavimus visos vienuolės prašo mirštančią Jėzaus Širdį, kad pasigailėtų mirštančiųjų.

Šv. Juozapo Ši sąjunga dar nesenai susitvėrė, būtent, **laimingos mirties** Romoje, kai šv. Tėvas Pius X ties Triumfo vartais pastatė šv. Juozapo garbei naują bažnyčią, **sąjunga.** tuojau 1913 m. vasario mėn. 17 tapo įsteigta šv. Juozapo sąjunga, kurios tikslas visokiais būdais pagelbėti mirštantiesiems. 12 vasario 1914 m. popiežius ją pakėlė į lygų visoms sodalicijoms laipsnį suteikdamas su kitoms organizacijoms vienodas teises ir privilegijas.

Šv. Tėvas Pius X pirmas įrašė savo vardą į tos sodalicijos narių sąrašą. Benediktas XV duodamas visiems kunigams pavyzdį įsirašė patsai į šią sodaliciją, o kunigams, kurie įsirašo, suteikė gausių privilegijų ir galių. Ši švento Juozapo sodalicija ir Lietuvoje, kiek girdėti platinasi. Dieve, duok susilaukti gražių jos vaisių. Apie sąlygas ir įstojimą į šią sodaliciją kunigams ir pasauliečiams galima rasti Beringer — Steinen knygoje: „Die Ablässe“, II, num. 268.

Šią Sodaliciją įsteigė vadinamieji: šventos **Geros mirties Šv. Marijos** kunigai, o popiežius Pius X ją 1908 metais liepos 22 d. patvirtino. Šventi Tėvai **Panelės Sodalicija.** Benediktas XV ir Pius XI vėl iš naujo ją aprobavo apdovanodami nepaprastomis malonėmis ir privilegijomis.

Ji nėra tikroji prasmė Sodalicija, bet Geros mirties apaštala vienas, ji stengiasi malda ir darbu aprūpinti mirštančius priruošiant juos į amžiną gyvenimą. Suieško jiems kunigą, kad suteiktų paskutinius Sakramentus.

Tai tiek bent apie svarbesnes viso pasaulio brolijas ir kongregacijas, kurios rūpinasi ligoniais ir mirštančiais. Maldos Apaštala vienas nariai nors tais keleta žodžių pamatė, kas yra daroma ligonių ir mirštančių reikalu pasaulyje. Kad Dievas duotų ir pas mus atsirastų norinčių prisidėti prie to gražaus ir apaštališko darbo. Taigi meldsimės ta intencija per visą rugsėjo mėnesį.

J. Bružikas S. J.

Misijonarinė intencija

Kad tarp Afrikos stambeldžių galėtų platintis tikras Kristaus mokslas, o ne erezijų ar atskalūnų klaidatikybės ir nedorybės.

Už nieką, tur būt, tiek nekovojama pasauly, kiek už žmogaus sielą. Matyt ji yra labai brangi, nežiūrint kad ji būtų ir paprasčiausio elgetos ar net taip vadinamų „laukinių“ Afrikos ar Azijos juodaodžių žmonių. Kažkuo gali vadintis žmogus, vis vien jo siela brangesnė yra už visą pasaulį. Štai kaip Kristus pats išsitaria apie sielos vertę: „Ką padės tau žmogau, kad ir visą pasaulį nupelnysi, o savo sielą pražudysi“.

Dievui taip rūpi žmogaus siela, kad Jis net savo Vienatinį Sūnų atidavė į kančias, by tik ją išgelbėti. „Nes Dievas taip numylėjo pasaulį, kad davė savo viengimusį Sūnų, kad kiekvienas, kuris į jį tiki nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jo. 3, 16).

Bet iš kitos pusės matome, kaip sielos priešai iš odos neriasi, kad kaip nors tą sielą pražudyti ir iš Dievo rankų išplėsti. Visų pirma piktoji dvasia degdama kerštu ir neapykanta prie Dievo stengiasi pražudyti sielas, kad per tai sumažinti Dievo garbę. Teisingai šv. Petras pastebi: „Broliai, būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, ieškodamas, ką praryti“ (Petr. 5, 8—9).

Jei pati piktoji dvasia negali tai ji moka surasti tokių žmonių, kurie vietoj skelbti Dievo karalystę padeda visiokiais būdais atitraukti žmones nuo Dievo kad labiau pririšus prie pasaulio geidulių, kad tuo būdu greičiau užmirštų tikrąjį Dievą. Jau nemaža tokių žmonių buvo ir dabar yra ir bus iki pasaulio pabaigos, kurie nežmoniškai užsispiria naikinti Kristaus mokslą, nors jiems tai brangiausiai kainuoja. Pv. protestantai sudea didžiausias sumas pinigų, pasamdo šimtus ir tūkstančius žmonių vadinamų „misijonorių,“ kad užbėgtų tikriems Kristaus Evangelijos skelbėjams už akių ir nedaleistų meilės pilno Kristaus mokslo skiepyti į žmonių širdis.

Negana, kad Europoj erezijos ir atskalos milijonus žmonių atitraukė nuo Kristaus įsteigtos Bažnyčios, bet norima dabar tomis klaidomis užkrėsti ir visą pasaulį. Pilnas pasaulis klaidintojų. Net į tolimiausias šalis, kaip į Japoniją, Aziją, Ameriką, Australiją ir Afriką jie nusibasto. Šioji mėnesio intencija skiriama kad apgintų Afriką nuo klaidatikių.

Nors protestantizmas dar čia ne tiek išplitęs, kaip kitose šalyse, bet kitos erezijos ir sektos arba klaidingi tikėjimai, kaip pv. musulmonų arba magometonų, labai prasiplatinę ir kas blogiausia, kad šios klaidos padaro užsispyrusius ir Dievo žodžiui neprieinamus žmones. Šv. Tėvas, kuris norėtų visą pasaulį priglauti prie savo širdies, pažvelgė ir į Afrikos šalies gyventojus prašydamas, kad visas katalikiškas pasaulis, ypač Maldos Apaštalavimo nariai, per rugsėjo mėnesį tarp kitų intencijų atsimintų ir Kristaus Krauju atpirktas sielas Afrikos gyventojų ir savo maldomis padėtų išsigelbėti iš klaidingų tikėjimų pinklių, ir kad greičiau tikrojo pasaulio Išganytojo Evangelija pralinksmintų išvargusias ir ištroškusias žmonių širdis.

Šv. Petras Klaveras, negrų apaštalas.

(9 rugs.).

„Mylėk savo artimą kaip pats save.“ Niekas pasaulyje šito Jėzaus įsakymo taip nevykdo gyvenime, kaip mūsų šv. Motinos Bažnyčios sūnūs ir dukters. Šimtai tūkstančiai jaunų vyrų ir mergaičių pašvenčia savo jėgas, sveikatą net ir gyvybę betarnaudami ligoniams, kaliniams ar begydydami visokias sielos ligas, skelbdami Dievo karalystę žemėje. Viena iš tos daugybės pasišventėlių stato mūsų Motina Bažnyčia šio mėnesio Globėju, o mums gyvu pavyzdžiu. Jis yra šv. Petras Klaveras, vadinamas „negrų, juodųjų žmonių, apaštalas“. Gimė jis 1580 metais Verdų miestelyje, Katalonijoje. Jo tėvai buvo dori, visų gerbiami katalikai. Jaunas berniukas mokėsi tėvų jėzuitų kolegijoje, Barcelonoje. 1602 metais įstojo Tarragonoje į Jėzaus Draugijos naujokyną. Aukštuosius mokslus ėjo Mojorkoje. Čia jis susitiko su vienu paprastu, bet šventu broliuku, Alfonsu Rodriguez. Tas tylusis broliukas buvo jam gražus pavyzdys dvasios gyvenime. Jis nurodė jaunam Petriui, kiek sielų šis galėtų išgelbėti ir joms dangaus laimę suteikti nuvažiavęs į misijas, Pietų Amerikon, Vakarinen lindi jon. Ta mintis mūsų šv. Globėjo ir nebeapleido. Jo troškimas padėti stabmeldybėje vargstantiems laukiniams žmonėms vis augo ir augo. Jo viršininkai išmėginę visokiais būdais pašaukimo stiprumą išsiuntė Petrą į Pietų Ameriką Kartagininon. Kartagina yra didelis uosto miestas. Tais laikais buvo čia labai išsiplėtusi juodųjų žmonių arba vergų, pirklyba. Per metus parduodavo net po 10 000 žmonių! Visi laikė tuos vargšus kaip kokių gyvulius. Nieks jų neužtarė, nieks jų nepamokė, kentėjo jie didžiausį medžiaginį vargą, o dar didesnę dvasinį, nežinodami nieko nei apie Dievą, nei apie amžinuosius dalykus. Šv. Petras Klaveras gavęs leidimą iš savo vyresniųjų padarė apžadus visą savo gyvenimą tarnauti tiems vargšams vergams. Jis net pasirašydavo: „Petras amžinas vergas.“

Dievo malonės padedamas ėmėsi darbo. Kaip tik ateidavo koks nors laivas į uostą su negrais, Jis bėgdavo nešinas surinktu maistu ir drabužiais pasitikti savo mylimus vaikelius, juos paguosti, suraminti. Jis išlandydavo po visus laivų užkampius, kame didžiausiame dvokime ir nešvarume sukimšti gyveno belaisviai. Jis plaudavo, valydavo jų žaizdas, ypač piktais raupsais užkrėstųjų, atnešdavo vaistų sergantiems, silpnuosius nešdavo užsidėjęs ant savo pečių į ligonines ir čia jiems tarnaudavo. Jis mokydavo įvairiausiais būdais tikėjimo tiesų, maldų ir gerai priruošęs krikštydavo. Tokiu būdu per 40 metų sunkauso darbo jis vienas apkrikštijo daugiau negu 300000 negrų. Bet Petras Klaveras nepasitenkino vienais vergais! Jis lankė kalėjimus, ligonines, jis neužmiršo nei kareivinių nei mokyklų. Visur, kame vargas, kame skurdas, kame reikalinga dvasiai ar kūnui pagelba, jis

pirmas ten atsirazdavo. Negalima tiesiog atsistebėti skaitant jo gyvenimą, iš kur jis tiek stiprybės, tiek drąsos, tiek pasišventimo sėmė.

Ir tarp tokių žmonių darbavosi šv. Petras Klaveras. Čia matosi raupsuotieji; įsižiūrėkite koki rankų pirštai.

Visa jo stiprybė plaukė iš Šv. Jėzaus Širdies. Visame jis žiūrėjo į savo dieviškojo Mokytojo pavyzdį. Po kelis kartus per dieną jis lankydavo Švenčiausiąjį Sakramentą. Naktimis praleisdavo ištisas valandas mal-

doje. Išpažinties ėjo kasdien! Po pusę valandos ruošdavos laikyti Mišias, po antrą pusvalandį meldavos ir dėkodavo po mišių. Niekados nepraeidavo pro bažnyčią jos neaplankęs ir nepasveikinęs ten gyvenančio Jėzaus. Jis rodė tokią pagarbą ir meilę prie Šv. Sakramento, kad prisiejęs nunešti Švenčiausiąjį į vargingą vergų grįtelę pirmiau pats nubėgdavo į ją, išvalydavo, apkuopdavo visus nešvarumus ir tik tada eidavo su Švenčiausiu. Norėdamas, kad visi tikintieji šventėms galėtų išklaudyti šv. Mišių, išsirūpino leidimą laikyti po dvejas.

Taip besidarbuodamas Dievo garbei ir artimo naudai visai savi mi nesirūpino. Del to jo jėgos visai ėmė silpti, ėgavo sunkią ligą ir 1645 m. rugsėjo mėn. 8 dieną pasimirė. 1888 m. sausio 15 dieną Popiežius Leonas XIII paskelbė jį šventuoju.

Tegul, Brangūs „Žvaigždės“ Skaitytojai, užsidega ir mūsų širdys jo kilniu pavyzdžiu! Kiek daug yra dvasios ir kūno vargšų ir mūsų tėvynėje. Kiek daug gero galėtume padaryti: tai gerą žodelį jiems primesdami, tai vieną antrą centelį paaukodami, tai ligoje aplankydami ar kunigą pakviesdami, ar nelaimėje pagelbėdami. Tokiu būdu prisidėsite prie išplitinimo Švenčiausios Jėzaus Širdies meilės pasaulyje, o patys apturėsite šimteriopą atlyginimą. „Ką padarėte vienam iš tų mažutėlių — man padarėte“, sako mūsų Išganytojas, o paskutinėje teismo dienoje tars: „Ateikite, mano Tėvo Palaimintieji, paveldekite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę. Nes aš buvau išalkęs ir jūs pavalgydinote mane, buvau kalėjime aplankėte mane, buvau nuogas pridengėte mane“. Taigi „mylėkime savo artimą kaip patys save“, kaip mylėjo šio mėnesio Globėjas šv. Petras Klaveras! M. A. nariai jo dieną (9 rugs.) priėmę Šv. Komuniją gali pelnyti visuotinius atlaisdus.

J. Kidykas S. J.

Mąstymui mintys

apmąstęs šias mintis, padėk savo artimui.

1. „Serga kas tarp jūsų, tepavadinie bažnyčios kunigus ir jie tegul meldžiasi ant jo, patepdami jį aliejumi Viepaties vardan“. (Jok. 5, 14).
2. Ateikite mano tėvo palaimintieji, paveldekite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę. Nes aš buvau alkanas, ir jūs mane pavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdėte; buvau svečias ir jūs mane priėmėte; buvau plikas, ir jūs mane apdengėte; ligonis, ir jūs mane aplankėte; buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane... (Mat. 25, 34—36).
3. „Iš tikrųjų sakau jums, kiek kartų jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiausių brolių, man padarėte“ (Mat. 25, 40).

Šv. Tėvo Piaus XI enciklika:

„Apie reikalingą bendrą Švenčiausios Jėzaus Širdies permaldavimą“

Popiežius Pius XI.

Garbingieji Broliai, visiems išganymas ir apaštališkas palaiminimas.

1. „Žiūrėkite, aš esu su jumis“

Gailestingiausias mūsų Išganytojas, suteikęs per Kryžiaus medį išganyimą pasaulio giminei; dar prieš žengdamas iš šios žemės pas savo Tėvą, suramino baimingus savo apaštalus ir mokinius sakydamas: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mat. 28, 20). Šis balsas, tikrai yra malonus, žadinas prie visiško pasisekimo ir vilties. Del to Mums skaudu žiūrėti iš aukšto sargybos bokšto į tai, kaip visa žmonių giminė tiek blogybių ir nelaimių kenčia ir pati Bažnyčia be jokios pertraukos spaudžiama užpuoldirėjimais ir priešinimais.

Kaip anais laikais šis dieviškas pažadėjimas nusiminusius apaštalus pastiprino dvasioje ir juos uždegė, kad Evangelijos sėklą sėtų po visą žemės rutulį, taip ir vėliau jis stiprino Bažnyčią kovoje su pragaro vartais. Nebuvo tų laikų, kada Kristus nebūtų pagelbėjęs savo Bažnyčiai. Ypatingai tada buvo ryški pagelba, kai Bažnyčia buvo sunkiuose pavojuose, tada teikė jai reikalingiausių būdų sulyg savo Dieviška išmintimi, kuri „ištvėringa yra ir viską romumu tvarko“.

Ir naujausiais laikais Viešpaties pagelba nebuvo sumažėjus, ypač kai klaidos įsibrovė ir plačiai pasklido, o žmonės nuo Dievo meilės ir nuo Jo santykiavimo atsitraukė; bijota, kad neišdžiūtų krikščioniško gyvenimo šaltiniai. Maloniausias Jėzus, apsireiškęs šv. Margaretai Alacoque, skundėsi, nurodydamas, ko Jis nuo žmonių laukias ir trokštąs jų pačių naudai. Gal daugelis apie tai dar nežino arba kiti gal apsileidę, del to Mums verta, Mylimieji Broliai, jums kalbėti ir pareigą priminti, kad jūs atgailą šv. Jėzaus Širdžiai darytumėte. Mes turim intenciją ir manom, kad kiekvienas iš jūsų uoliai mokinsite tikinčiuosius apie tai, ką mes Jums sakome.

Tarp kitų apie mūsų Išganytojo gerumą pamatavimų ypatingai spindi ir aiškiai pasirodo tas, kai krikščionių meilė mažėjo, tai pati Dievo meilė pasiūlė, kad ją ypatingu būdu garbintų ir atidarė visus meilės kambarius, „kuriuose slepiasi visi išminties ir žinojimo turtai“ kitaip sakant, paskelbė pamaldumą į šv. Jėzaus Širdį. Nes kaip Dievas seniau žmonių giminei, kuri išėjo iš Nojaus laivo draugiškumo ženklų padarė vairovystę, kuri spindi debesyse, taip panašiai ir naujesniais laikais, sausose dienose, kaip kreivatybė, didžiausia Dievo meilės ir dievotumo priešininkė—Jausenismas plito, kreivatybė, kuri mokino, kad Dievas nereikia mylėti kaip geriausias Tėvas, bet kaip rūščiausias teisėjas,—čia mieliausias Jėzus laiko tautoms prieš akis savo švenčiausią Širdį, kaip meilės ir taikos vėliavą, ir tikrą pergalės ženklą kovoje. Del to jau Mūsų primtakūnas Leonas XIII stebėjosi savo aplinkrašty del Jėzaus

Širdies garbinimo ir taip sakė: „Kai Bažnyčia pirmuose amžiuose po sunkiu Cezarių jungu vaitojo, pasirodė jaunam Karalaičiui Konstantinui kryžius kuris buvo garbingas pergalės ženklas ir priežastis, taip dabar Šv. Jėzaus Širdis nuo Kryžiaus spindinti vidury ugninių jūrų rodosi ir tuo mes turime tvirčiausiai pasitikėti, iš čia tik turime laukti ir prašyti žmonių išganymo“.

Tikrai, Gerbiamieji Broliai! Ar nėra šiame prakilniame ženkle ir garbinime tikėjimo esmė ir tobulo gyvenimo taisyklės, kadangi šis pamaldumas protus greitai veda prie Kristaus pažinimo ir širdis riša prie jo didesnės meilės? Niekam nestebėtina, kad jau Mūsų pirmtakūnai gynė šį religinį pamaldumą nuo užpuodinėjimų ir šmeižtų; ne tik gynė, bet dar sulig laiko apystovomis prie jo vedė, jo reikalavo. Ir atsitiko, kad Dievo paraginiu pamaldumas į Dieviškąją Jėzaus Širdį diena iš dienos vis augo ir augo: visur kūrėsi brolijos, kurių tikslas buvo garbinti Šv. Jėzaus Širdį; atsirado paprotys kaspirmas penktadienis priimti šv. Komuniją ir paaukoti ją Kristui. Tas paprotys šandien yra jau visiems žinomas.

Tarp kitų pamaldumų į Šv. Jėzaus Širdį ypatingai pažymėtina pasiaukavimas, per kurį mes su viskuo atsiduodam Šv. Jėzaus Širdžiai atsiduodam ir išpažįstam, kad viską gaunam per Švenciausią Jo Širdį. Išganytojas norėjo, kad šis pamaldumas būtų mummyse, Jis apie tai mokino savo mokinę Margaretą Mariją. Pati Margareta ir jos dvasios vadovas Claudius de la Colombière pirmieji pasiaukavo Šv. Širdžiai. Juos sekė pasiaukodami atskiri kiti asmenys, paskiau šeimynos, draugijos ir net ištisos valstybės bei kraštai.

Gaila, kad praeitam šimtmety ir dabar bedievių minios užvedė kovą prieš Dievą, Bažnyčią, išleisdami įstatymus ir nutarimus, kurie dieviškai ir natūraliai teisei prieštarauja. Jie susirinkimuose šaukia: „Mes nenorim, kad Jis ant mūsų karaliautų!“ Gi pasiaukavusieji gindami Kristų šaukia: „Kristus privalo ant mūsų viešpatauti! „Teateinie Tavo Karalystė!“ Išdavos to viso buvo tos, kad pagaliau visa žmonių giminė, kuri Kristui priklauso ir „jame turi būti atnaujinta“, jau mūsų pirmtakinių Leono XIII, džiaugiantis visam pasauliui, buvo paaukota šv. Širdžiai.

Ši linksminanti užsimojimą, Mes su Dievo pagelba per encikliką užbaigėm: „Quam primum“ išklausydami daugelio vyskupų ir tikinčiųjų prašymus, ir pabaigoj šventųjų metų įsteigėme Kristaus Karaliaus šventę, kad visas katalikiškas pasaulis iškilmingai ją švęstų. Mes parodėm Kristaus viršenybę ne vien ant pasaulio, valstybių šeimų ir atskirų asmenų, bet nujautėm ir tą dieną, kurioj visas žemės rutulys noriai saldžiam Kristaus valdymui pasiduos. Del to minėjom, kad kiekvienais metais per tą šventę būtų atnaujintas pasiaukojimas: mes norim užtikrinti gausingiausių vaisių ir tautas Karalių Karaliaus Širdy krikščioniškoj meilėj ir ramybėj sujungti.

Bet be visų tų ypatingo pasiaukojimo pareigų reikia dar daugiau ko pridėti, apie tai Mes, Gerbiamieji Broliai, čia norime tiksliau į jus kalbėti: Mes manome apie garbės atlyginimą ir atgailą Šv. Širdžiai. Kadangi pasiaukavime pasikartoja Tvėrėjo ir su-

„Eikite prie manęs visi, kurie vagrstate, ir apsunkinti esate: aš jus atgaivinsiu“.

tvėrimo meilė, tai už šios meilės prasižengimus mes turime atsilyginti ir, kaip paprastai mes vadiname, daryti atgailą.

Kadangi tos pačios priežastys mus ragina prie pirmo ir antro pratimo, tai mes esame įpareiguoti daryti atgailą ir atsilyginti: teisingumas reikalauja, kad Dievui būtų atlyginta visi mūsų prasižengimai ir kad už suardyta tvarką darytumėm atgailą; meilė reikalauja, kad mes su kenčiančiu ir „piktžodžiavimais prisotintu“ Išganytojum kentėtumėm ir Jį suramintumėm, kiek mūsų silpnybė leis.

Kadangi mes visi esame nusidėjėliai ir apkrauti daugelio kalčių, privalome Dievą garbinti ne tik melsdamies, garbindami Jo dievybę arba Jam dėkodami, bet privalome Dievui daryti atgailą už mūsų nesuskaitomas nuodėmes, įžeidimus ir apsileidimus. Pasiaukavimas privalo būti Dievui atsidavimas, gana padarymas už mūsų nuodėmes, kad Aukščiausiojo teisingumas ir šventumas nebaustų mūsų nevertumo ir drąsos, mūsų dovaną maloniai priimtų, o ne atmestų.

2. Bendra atlyginimo pareiga.

Ši pareiga yra visai žmonių giminei bendra, kadangi sulig mūsų tikėjimo tiesomis, po Adomo puolimo, žmonių giminė tapo užkrėsta gimtąja nuodėme, geiduliais ir verta amžinos bausmės. Išdidūs išminčiai tai neigia ir taip atnaušina seną Pelagijaus klaidą, tvirtindami, kad žmogaus prigimtyj jau nuo gimimo esanti tokia jėga, kuri gali savaime tobulintis, ir aukštyn kilti. Bet jau apaštalas paneigia žmogaus pirmenybės klaidingus pamatavimus tartamas: „Iš prigimties buvom pykčio vaikai.“ Jau nuo pradžios suprato žmonės šią ydą ir stengėsi Dievui atsilyginti dėdami aukas.

Bet jokia sutverta jėga nebūtų nurodžius žmonėms atgailą daryti, jei Dievo Sūnus nebūtų apsiėmęs vėl atstatyti žmogišką prigimtį. Pats psalmistas tai pareiškė sakydamas: „Aukos ar dovanų nereikalauji, bet tu sutvėrei man kūną. Deginamų aukų tu nepriimi. Tada aš sakiau: „žiūrėk, aš ateinu.“ Taip, iš tikrųjų, Jis nešė mūsų kančias ir mūsų skausmus ant savęs pasiėmęs. „Jis sužeistas dėl mūsų nuodėmių“. „Jis nešė mūsų nuodėmes ant savo Kūno ant Kryžiaus, jis sunaikino kaltės bausmę, kai Jį prie kryžiaus prikėlė, kad mes nuodėmei numirtumėm ir teisybei gyventumėm“. Nors Kristus mus išliuosuodamas atleido visas nedorybes, vis tiek mes turime daryti atgailą, turime Jam atsilyginti. „Mes neturime užmiršti, kad visa atgaila priklauso nuo Kristaus kruvinos aukos, kuri be perstojo nekruvinu būdu teka nuo mūsų altorių. Nes yra viena ir ta pati auka ir per kunigą aukojasi tas pats, kuris ant Kryžiaus aukavosi; tik aukos būdas yra skirtingas. Del to prie šios prakilnios eucharistinės aukos tesiaukuoja kunigai ir tikintieji, kad jie patys „atneštų gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką“. Šv. Ciprijonas sako: „Kristaus auka nebūtų tikrai švenčiama, jei mūsų atsidavimas ir auka neatsakytų Kristaus kančioms.“ Todel ir apaštalas perspėja, kad mes „visumet nešiotumėm Kristaus kančias savo kūne“ o panašumu į Jo mirtį gyvai būtumėm su Juo sujungti, ne tik mūsų kūną su jo gei-

duliais prie kryžiaus prikalti ir taip „išvengti pragaištingų pasaulio pasismaginių“, bet ir „Kristaus gyvenimas turi apsireikšti mūsų kūne“ ir būti Jo kunigystės dalininku: „dovanas ir aukas už nusidėjėlius“ atnašauti. Dalyvavimu prie paslaptingos kunigystės, prie atsilyginimo darymo, naudojasi ne vien kunigai, kurie laiko savo rankoj Kristų nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimo, bet ir visa krikščionių šeimyna dėl savęs ir dėl visos žmonijos panašiai kunigams, kurie iš žmonių tarpo išrinkti, kad tvarkytų tarp Dievo ir žmonių santykius. Apaštalų kunigaikštis vadina: „išrinktoji giminė, karališka kunigystė“.

Juo tobuliau mūsų atsidavimas ir auka Viešpaties aukai atitiks, t. y. juo labiau mes savymeilę ir mūsų jausmus marinsime ir savo kūną kryžiui pavesim, juo veikiau mes, sulig apaštalų žodžiais, atnešim geresnių atgailos vaisių. Stebuklingas ryšys riša Kristų su tikinčiais, kaip galvą su nariais sulig Šv. Bažnyčios mokslu: šventųjų bendravimu ne tik atskiros tautos ir asmenys tarp savęs rišasi, bet ir su tuo, kuris yra galva, Kristumi: per Jį visas kūnas yra sustatomas ir Jis paskiria kiekvienam nariui atatinamą darbą. Tai daro Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, kuris taip maldavo prieš mirtį: „Aš būsiu juose, kaip tu many esi, kad jie pilnai būtų viena.“

Šis susivienijimas su Kristumi išpažįsta ir sutvirtina pasišventimą; atsidėjimas sujungia mus, nuvalo mus nuo kaltės, tobulina mus per Kristaus kančias ir per auką atnašautą už brolius baigia susivienijimą. Tą patį manė ir Jėzaus gailestingumas, kai Jis norėjo padengtą kančiomis ir sužeistą liepsnomis savo širdį mums parodyti. Čia mes iš vienos pusės turėjome pažinti nuodėmės piktybę, iš antros gi Kristaus meile stebėtis, nuodėmėmis biauřėtis ir Kristui už Jo meilę taip pat mūsų meile atsimokėti.

b. d.

Teesie Tavo valia

Kai sunertos maldai rankos
Į žvaigždėtą dangų kyla,
Žemė ilsisi ramybėj
Pamylėjus šventą tylą...

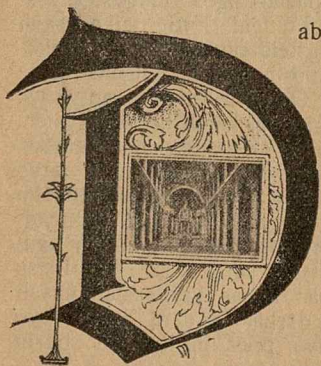
Kai žmogus uždegęs širdį
Šnabžda lūpom: Credo, credo,—
Amžių turtais savo sielą
Nenuvystančiai aprėdo.

Kai nelaimės, skausmą, kančią
Tėvui dangiškam aukoja —
Amžinybės tyras lašas
Jojo nuodėmės nuplauja...

Kai dangun pakeltos akys
— Teesie Tavo valia — prašo,
Teisingoji ranka jį
Amžinybėsna įrašo.

Spindulėlis.

Šeimynų pasiaukojimas ir mūsų laikai

abartiniams laikams šeimynų pasiaukojimas geriausiai dera ir gydo skaudžias jų žaizdas bei ydas.

Mūsų laikai nebenori suprasti reikalo sielą išganyti. Viskuo rūpinasi, tik ne sielos išganymu. O dar pamirštama, kad Dievas yra meilė. Jei mes suprastume, kad Dievas yra meilė, mums aiškesni būtų Jėzaus darbai, dėl ko Jis gimsta kūdikiu Betliejuje, dėl ko Jis kenčia ant Kalvarijos kalno, dėl ko Jis pasilieka su mumis altoriuje. Matydamas tą auką ir tas didžiausias pastangas iš Dievo Sūnaus pusės, žmogus turi sau pasakyti: išganyti sielą yra svarbu, ir

svarbesnio dalyko jam nėra. Darant pasiaukojimą Šv. Jėzaus Širdžiai, toji meilė, deganti Jėzaus Širdyje, mums pasidaro artima. Pasiaukojusi šeimyna geriau išžiūri į Atpirkėjo meilę, pati pradeda labiau mylėti ir rūpintis sielos išganymu.

Mūsų laikai visus savo jausmus atiduoda žemės reikalams. Džiaugiamasi tik žemišku laimėjimu ir liūdima tik dėl žemiškų nuostolių. Pasiduodama pojučių išpūdžiams. Antprigimtiesiems dalykams širdis yra atbukusi, nebeatoma dorybės grožio ir nuodėmės baisumo. Kas atitrauks mūsų širdis nuo tų pragaistingų įtakų? Tai tegali padaryti Kristus savo kilniu pavyzdžiu ir dieviška galybe: Jėzus, Dievas ir Žmogus, turi žmogiškus jausmus kaip ir mes. Pasiaukojusi šeimyna išžiūri į Kristų, į Jo pažiūras, jausmus ir troškimus, ir ima branginti antprigimtuosius ir amžinuosius dalykus.

Šiandien kylama prieš kiekvieną autoritetą ir valdžią. Kiekvienas savo purvinoj savimeilėj ieško tik savo naudos ir savo smagumų. Todel ir visuomenės gyvenime tiek suirimo, apgaulių ir išnaudojimų. Krikščioniška artimo meilė pamirštama, ir žmogus žmogui nebesiskaito broliu Kristuje. Girtuoklystė, pasileidimas ir savo pareigų niekinimas naikina žmonių sąžinę ir laimę. Kas bus parama mūsų griūvančiai visuomenei? Kas kitas, jei ne Kristus? Jis savo laisva valia pasidavė Dievo įsteigtajam autoritetui; Jis buvo paklusnus iki mirties ant kryžiaus; Jis tapo menkas ir buvo niekinamas, kad savo nusižeminimu mūsų puikybę išgydytų, kad savo šventumu mus iš nupuolimo ir pojučių netvarkingo tenkinimo pakeltų. Ir šiandien Jis šaukia suirusiam pasauliui: „Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsio“ (Mat. II, 29).

Mūsų laikai yra sąmoningas nedėkingumas Dievui. Kiekvieną valandėlę žmogus semia sau gėrybių, kurias pateikė jam Dievo mylinti visagalybė. Ar žmogus pripažįsta, iš kur tos geradarybės teka? Ar jis

dėkingai atsimesna, iš kur ta duona, kurią valgo, iš kur tas apdaras, kuriuo dengiasi, iš kur tas oras, kuriuo alsuoja?

— Altoriaus Sakramente Jėzaus Širdis aukoja save kaip permaldavimą už laužomas Dievo teises. Bet ir čia tame meilės Sakramente žmonės užmiršta Kristų ir skriaudomis Jį pasotina. — Tad jei mes turime krikščionišką širdį, mums reikia parodyti dėkingumą Dievui.

Mūsų laikai nori, kad krikščionybė kas kartą vis labiau iš mūsų gyvenimo pradingtų. Krikščionystė kartais dar gerbiama kaip kilni mintis, kaip jausmų dalykas, bet praktiškame gyvenime ji neturinti turėti jokios reikšmės bei įtakos. — Del to šeimynų pasiaukojimas nori padaryti Kristų viso mūsų gyvenimo centru. Jis reikalauja, kad Dievui atsiduotų visas žmogus su kūnu ir su siela, ir su išorės gyvenimo santykiais. Mat juk pirmas ir didžiausias įsakymas yra tas: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo galia“ (Mork. 12. 30). Šeimynos pasiaukojimas nieko kito nereikalauja, kaip tik praktiškai vykdyti šį pirmąjį Dievo įsakymą.

Mūsų laikams labai rūpi šeimynos dechristianizacija arba supagoninimas: šeimyniškas gyvenimas ir auklėjimas nebeturįs turėti nieko krikščioniško, — net namų sienų neturi puošti kryžius ir šventųjų paveikslai, viskas turi būti įtaisyta sulig madomis priešingomis tikėjimui ir dorovei. Tamsybių jėgos, kurios kovoja prieš krikščioniškumą pasireiškiantį viešajame gyvenime, gerai žino, kad šeimyna yra stipriausia krikščionystės tvirtovė. „Šeimyna — štai, kas kliudo“, — kalbėjo bedievyستės apaštalas Nequet: — „ji palaiko religijos ir dorovės tradicijas. Ji reikia pirmiausia išgriauti, jos grandys sutramdyti ir jos nariai išskaidyti!“ — Mat jei Kristus bus prašalintas iš šeimynos, tada ir žmonių visuomenė pasidarys Kristui svetima visiems laikams. — Šeimynų pasiaukojimas dieviškai Širdžiai yra griežtas protestas prieš tąsias pagaminimo pastangas. Kada Kristaus priešai šaukia po pasaulį, kartodami senovės žydų rėksmą: „Nenorime, kad šitas mums viešpatautų,“ ištikimos Kristui sielos šeimynose susiburia ir atsako į tą atsimetėlių rėksmą, tiesiog dabar: „Jis turi viešpatauti!“ Ir norėdamos išreikšti tą Kristaus Karaliaus viešpatavimą, jos ima Dievo — Karaliaus paveikslą, neša jį į savo namus ir su nuoširdžiu džiaugsmu ir užsidegimu Jam pasiaukoja. O esantis namų šventovės garbės vietoje Jėzaus Širdies paveikslas yra krikščionims šventas protesto ženklas, išpažinimas tikėjimo į švenč. Jėzaus Širdies begalinę meilę ir nuolatinis maldaujamas šaukimas: „Teateinie Tavo karalystė!“ Pašventintas lieka kasdieninis šeimynos gyvenimas, mintys, žodžiai ir darbai, kurie tampa gyva tarnyste mūsų Kūrėjui ir Jo Sūnui, Jėzui Kristui. Gausūs krikščioniškojo gyvenimo vaisiai, pažanga gerame, gili tikėjimo ir maldingumo dvasia, ramybė, ir tarpusavio meilė ir Dievo palaiminimas lydi tokios šeimynos gyvenimą. — Tada iš tokios šeimynos Jėzaus Širdies viešpatavimas plečiasi į sodžius, parapijas, į visuomenės ir ūkio santykius, tvarko tautos gyvenimą taip, kad jis tarnauja laikinajai ir amžinajai žmonių gerovei.

Iš tikrųjų, kiekvienas, kuriam tik rūpi krikščioniškasis mūsų tautos gyvenimas, turi imtis taip galingos priemonės krikščioniškai dvasiai kelti!

A. B.

Luis Segura

aržygis inžinieris Luis Segura gyveno Meksikos sostinėje. Jis buvo ne tik uolus katalikas ir Šv. Panelės Marijos sodalijos narys, bet ir drąsus katalikų sąjungų organizatorius ir vienas iš žymiausių jaunimo sąjungos narių.

Tai buvo bolševikų vyriausybei Meksikoje užtektina priežastis jį nužudyti. Nes ji neapkenčia ir persekioja kiekvieną, kuris yra ištikimas katalikų Bažnyčiai arba net drįsta kitus katalikus

pastiprinti kovoje prieš biaučius ir neteisingsus valstybės įstatymus. — Reikėjo tik progos surasti Luis Segurą ir jį suimti.

Tokia patogi proga greit pasitaikė. Tai buvo 1927 metų lapkr. mėn. 13 d. Mat kas atsitiko. Prieš buvusį prezidentą, Obregoną, buvo padarytas užpuolimas. Kaltininkas netrukus tapo sužeistas ir pagautas. Keleta dienų po to įvykio vyriausybės laikraščiai pranešė, kad kaltininkas prieš mirdamas esąs išreiškęs, kad taip pat ir inžinieris Luis Segura dalyvavęs tame sukilime ir T. Pro S. J., (apie T. Pro mes jau keleta straipsnelių šitame laikraštyje rašėme). Tai buvo visiškai iš piršto išlaužtas niekšingas melavimas ir pramanytas apkalbinėjimas, nes sunkiai sužeistasis nebeatgavo sąmonės iki pat mirties, taigi negalėjo nė vieno žodžio ištarti. O kaip galėjo atidengti savo užpuolimo paslaptį?

Bet „kaltininkas“, Luis Segura, buvo policininkų suimtas. Jie rado jį užsiėmusį savo kasdieniniu darbu Luz y Fuerza fabrikoje dirbtuvėse. Policininkai nuvedė jį į kalėjimą, kuriame sutiko ir T. Pro su broliu suimtus dėl tos pačios priežasties.

Tardymas buvo trumpas, visai slaptas, be advokato, be liudininkų, be gynėjo: policijos viršininkas buvo kartu skundikas ir teisėjas!

„Kaltininkai“ buvo pasmerkti mirti. Lapkr. mėn. 23 d. rytą pranešė jiems, kad dar tą pačią dieną, prieš pietus, bus sušaudyti. T. Pro klausė savo draugų išpažinties ir priruošė juos mirčiai. — Policijos valdybos kieme sušaudė pirmiau T. Pro. Po to atvedė ir Luis Segurą.

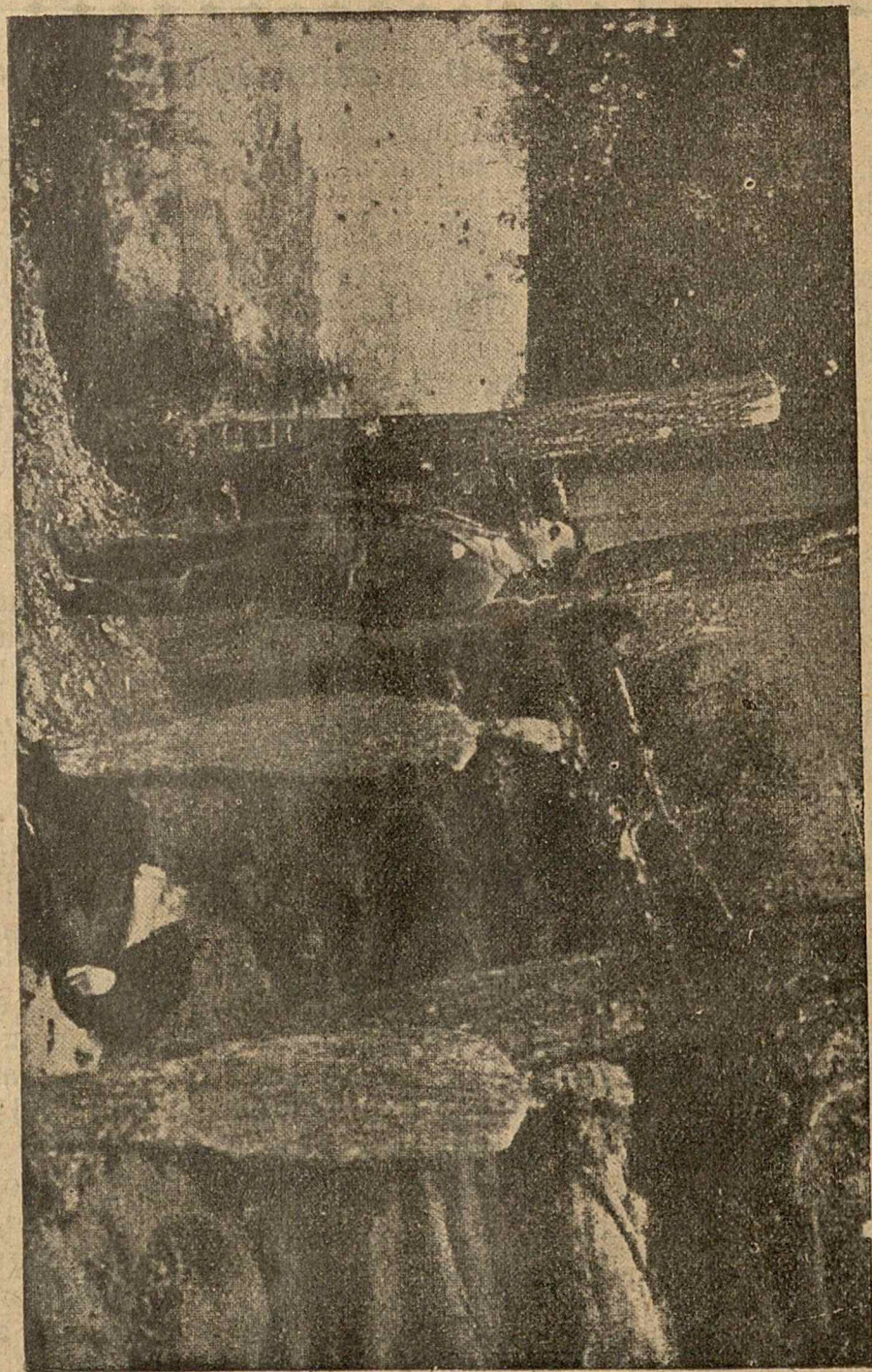
Segura ėjo per kiemą į kitą pusę, kur buvo šaudymo vieta. Ėjo tiesiai, jo eiseną buvo didvyriška, tvirta. Paskirtoje vietoje atėjęs žiūrėjo ramiai į tik ką sušaudyto T. Pro lavoną. Į karininko klausimą, ar dar turįs kokią prašymą, atsakė: Ne! Vienas žandaras norėjo jam akis užrišti. Bet jis neleido: atviromis akimis norėjo žiūrėti į priešais jį stovinčius policininkus. Padaręs kryžiaus ženklus ant kaktos, lūpų ir krūtinės, sudėjo rankas ant nugaros, ir atstātė krūtinę (kaip matyti paveikslėlyje) tardamas:

— Aš esu pasiruošęs!

Šūviai trinkelėjo — Luis Segura krito negyvas žemėn...

Buvo dar keleta minučių po sušaudymo, kai jo motina atėjo į kalėjimą nešina valgiais. Tik dabar vargšė motina sužinojo, kad jos sūnus sušaudytas ir žemiškų valgių jau nebereikalingas.

Fricenas S. J.

Inžinierius Segura drąsiai laukia mirties; šalia jo matosi Tėvo Pro S. J. lavonas.

APIE DVAS. DALYKŲ BRANGUMĄ

Svarbu neapsileisti mažiausiuose dalykuose

1. „Kurs nieku laiko mažus dalykus, pamažu nupuola.“ (Eccl. 19, 1). Šitie žodžiai turi labai svarbaus pamokymo visiems, o ypatingai siekiantiems tobulybės. Didesnieji dalykai patys parodo mums savo svarbą, ir todėl jiems pašvenčiama daugiau stropumo, o mažesniuose dalykuose paprastai apsileidžiama, nes juos mažai tebranginama. Bet čia yra didelė klaida. Todėl šventoji Dvasia mus įspėja, kad kas nepaiso mažų daiktų, palengva puls į dideles nuodėmes. Tai pasakė pats Dievas. Ar to neturėtų užtekti, kad šitoji tiesa mus įtikintų ir pripildytų šventos baimės? Ir kad ji paliktų mūsų širdyse gilesnio įspūdžio? Išdėstykime ją plačiau ir pažiūrėkime, ką apie ją manė ir kaip jos laikėsi šventieji.

2. „Krintantieji į dideles klaidas yra pradėję mažais daiktais“, sako šv. Bernardas. „Niekas iš karto netampa didžiausiu“. Tai reiškia, negalima staiga tapti velniu arba angelu, bet gera ir bloga auga mumyse pamažu ir nežymiai. Su dvasios ligomis darosi panašiai, kaip su kūno: vienos ir kitos stiprėja ir reiškiasi pamažu. „Jei tad matai Dievo tarną žemai nuopuolusį“, sako vėl tas pats šventasis, „nemanyk, kad tai tik dabar jo gedimas prasidėjo: niekumet staiga nei puola į žymesnę nuodėmę tas, kuris ilgesnį laiką vedė nekaltą ir rimtą gyvenimą. Pradžioje jis apsileido mažuose dalykuose, palengva jo uolumas mažėjo, iki Dievas sulig jo užsitarnavimu neatitraukė savo gelbstančios rankos. Dievo nebesaugomas, jis lengvai pasidavė pirmajai sunkesnei pagundai“.

3. Kasijonas tai aiškina tiksliau palyginimu iš šv. Rašto. „Ne iš karto namai griūva“, sako jis. „Keletas lietaus lašų, į kuriuos nekreipiama dėmesio, supūdo medinės dalis, toliau veikia į mūrą, suminkština kalkes, prieina iki pamatų, silpnina juos, ir pagaliau namas griūva“. „Dėliai tinginystės nuslenka balkiai ir dėliai rankų silpnumo laša į trobą“. (Eccl. 10. 18.) Kadangi tuoj nuo pradžios nebuvo daroma mažų pataisymų, nė stogas nebuvo lopomas, todėl vieną gražų rytą namas ir virto laužu. „Panašiai darosi ir su mumis“, sako Kasijonas. „Visą pirmą mūsų žemesni geiduliai ir linkimai, lyg tie lašai, įsibriauna į mus, palengva mus permerkia, suskaldo mūsų sielos pajėgas, silpnina mūsų švenčiausius pasiryžimus, pagaliau suardo mūsų maldingumo pamatus, taip visas dvasios gyvenimo trobesys vienam akimirksnyj pagriūva ant žemės“. Visa nelaimė išėjo iš to, kad nebuvo pasirūpinta tuoj iš pradžios taisyti žalas. Kad lengvai būtų buvę galima išvengti nelaimės, pridėjus bent kiek rūpestingumo nuo pat pradžios. Nevienas dėl to, kad nepaisė savo mažų blogybių, nesirūpino taisyti savo mažesnių klaidų, nekreipė dėmesio į mažesnius dalykus, pasidavė pagundai, sudužo ir dvasios gyvenimą apleido.

4. Deja, tokių atsitikimų yra gana! Turime liūdną patyrimą! Reikia stebėtis ir kartu drebėti, kad daugelio žuvinimas paeina iš mažmožių! Velnias yra gana gudrus. Jis iš karto negundo dideliais dalykais; jis pradeda mažesnės svarbos daiktais, nes žino, kad nuo jų galės prieiti prie visiško įsigalėjimo sieloje. Be abejo, toks jo elgesys toli tikresnis, negu kitas šiam priešingas. Nes jei jis tuoju iš karto gundytų sunkia nuodėme, tada jis būtų galima greičiau pažinti ir nuo jo atsiginti; bet kai jis painioja sielą mažomis klaidomis tuomet jo nepažįstama, nuo savęs nešalinama, bet dar paliekama jam atdaras duris, kad galėtų įeiti.

Todel šv. Gregorius sako, kad mažos klaidos tam tikrame saike yra pavojingesnės už dideles, nes didelės labiau metasi į akis, ir todėl rūpestingiau jų saugojamasi ir stengiamasi greičiau iš jų atsikelti, jei atsitinka nelaimė jas padaryti. O mažesnes ydas sunkiau pažinti, ir todėl mažiau jų tesisaugoma; bet kadangi jų nepaisoma, tai įpuolame į jas taip dažnai, kad jos virsta įpročiais, kuriems išnaikinti trūksta vyriškos drąsos. Taip auga blogybė, kuri savo užmazgoje buvo beveik nieku, o dabar per mūsų apsileidimą ir pakartojimą tapo sunkiai beišgydoma.

5. Šv. Chrizostomas tai patvirtina, sakydamas: „Drištu sakyti nuostabų ir negirdėtų dalyką. Kartais man atrodo, kad didelių nuodėmių galima ne taip stropiai vengti, kaip mažų ir menkų; nes didžiųjų vengti, pati jau nuodėmės esmė mus skatina; mažosios gi, tuo pačiu, kad yra mažos, daro mus apsileidusiais, ir dėl to kad jos skaitoma niekniekais, dvasia neįstengia su didžiu nusistatymu jų naikinimo imtis: todėl per mūsų apsileidimą iš mažų nuodėmių pasidaro didelės“. Čia tai ir yra priežastis, dėl ko velnias vienuoliui ir kitus Dievo tarnus užpuola ypač iš šios pusės: tuo būdu — jis tai gerai žino — paskum bus jam lengviau į sunkias nuodėmes juos įtraukti.

„Ar ne vis tiek laivo sudužimui“, sako šv. Augustinas, „ar laivas esti paskandintas vienos didelės vilnės, ar nugramzdintas pamažu besisunkiančio vandens per plyšį, kuris per apsileidimą nebuvo taisomas?“ Ir velniui yra vis tiek, ar jam pasiseka įsibrauti į tavo sielą didelėmis ar lengvomis nuodėmėmis, by tik savo tikslą pasiekia ir tave prapulstin nustumia. „Iš mažų, bet dauginamų lašų susidaro potvyniai, kurie kartais ir dideles sienas sugriaua: pro mažą plyšį nepastebimai sunkiasi į laivą vanduo, kol jis nenuskęsta“, sako šv. Bonaventūra.

6. „Todel kaip iš laivo, kur pro gautą plyšį sunkiasi varduo“, sako šv. Augustinas, „nuolat pumpuojama vandenį, kad laivas nenuskęstų, taip panašiai ir mes karšta malda ir nuolatine sąžinės sąskaita turime be paliovos šalinti iš savo sąžinės, kas joje negryna, ydinga, visa, kas pagaliau galėtų mus pražudyti“. Tu laimingai pabėgai nuo visų audrų, kurios šio pasaulio jūroje prieš tave kilo; saugokis, kad pačiame dvasios gyvenimo uoste nepatektum į smėlyną. Kas per nauda laivui, kad jis laimingai pernešė jūroje ištikusias jį audras ir išvengė povandeninių uolų ir smėlynų, jei pagaliau pačiame uoste sudūžta: taip pat ir tau nieko nepadės, kad didžiausias pagundas sėkmingai nugulėjai, jei paskum pasiduosį mažoms pagundoms ir tuo būdu žūsi.

Dar viena priežastis, dėl ko mažiems dalykams reikia didelės svarbos priduoti

1. Dar ir dėl kitos svarbios priežasties mums reikia labai skaičiuoti su mažais dalykais. Būtent, jei būsime apsileidę ir nesiskaitysime su tariamais mažais dalykais, teks rimtai bijoti, kad Dievas neatimtų mums savo ypatingosios globos ir savo nepaprastųjų malonių, kurių mes esame reikalingi, kad galėtume pagundoms atsispirti, nuodėmių išsisaugoti ir geidaujamojo tobulumo pasiekti, ir tada, nebeturėdami tokios ypatingos pagalbos, į didelį pavojų patektume.

2. Tai mes geriau suprasime, prisiminę, ką šv. Povilas savo laiške Korintiečiams rašo: Dievas niekam neatsako savo antrigimtųjų, kiekvienam reikalingų ir užtenkamų malonių, kuriomis žmogus, jei tik nori, ir didžiausias pagundas pajėgtų nugalėti. (1 Kor. 10, 13). Jų visumet užtenka, jei tik jos kaip reikiant panaudojama. Jei tad nupuolame, čia jau yra mūsų pačių kaltė, nes savo laisva valia nupuolame. Tačiau mes nebūtume nupuolę, jei reikiamu laiku Dievas būtų mums prašant savo ypatingosios malonės suteikęs.

3. Šitoji gausi ir ypatinga pagelba yra nepaprasta Dievo malonė, Jo gryno duosnumo dovana. Todel Dievas ją teikia ne visiems ir ne visose aplinkybėse, bet duoda, kuriems nori, ir kurie patys Jo atžvilgiu yra duosnūs, anot Pranašo žodžių: „Šventajam Tu esi šventas ir nekaltam vyrui Tu esi nekaltas, išrinktajam Tu esi išrinktas ir nedorajam Tu pasirodai piktas“. (Ps. 17, 26 - 27). Tu Viešpatie, visiems tuo pačiu saiku užmokėsi.

Tą patį sako šv. Ignacas savo Konstitucijose: „Juo ankščiau kas prie Dievo prisiriš, juo duosnesnis Jo dieviškajam Majestotui pasirodys, juo duosnesnį ir Jį patirs link savęs ir diena po dienos tinkamesnis darysis Jo apstեսnės malonės ir dvasinės dovanoms gauti“. Tai tiesa, kurią moko šv. Gregorius Nazianzietis ir daugelis kitų Bažnyčios Tėvų.

4. Kas yra tasai duosnumas Dievui, mes galime suprasti iš duosnumo žmonėms. Duosniu mes vadiname tokį, kurs duoda ne tik tai, ką yra kaltas duoti, bet dar duoda daugiau, negu pridera ir pareiga liepia. Nes duoti jam vien tai, kas sulig teisybe pridera, dar nėra duosnumas, bet paprastas teisingumas. Taigi kas stengiasi Dievui patikti ne tik būtinais pareigos darbais, bet ir kitais griežtai neprivalomais dalykais ir aukštu tobulumu, ne vien didžiais bet ir mažais dalykais, toks yra tikrai duosnus Dievui. Tokiu atžvilgiu ir Dievas iš savo pusės yra toli daugiau duosnus. Nes tokie yra Dievo mylėtiniai, ant jų Jis savo palaimą išlieja, jiems duoda ne tik savo bendrosios pagalbos, kurios užtenka pagundoms atsispirti, bet dar teikia ypatingų, gausių ir sekmingų malonių, kurių pagelba jie visus velnio puolimus visados sėkmingai nugalėsi.

5. Bet kaip tu gali tikėtis, kad Dievas bus duosnus tau, jei tu nesi duosnus Jam? Jei tu esi šykštus Dievui, ar nedarais vertas, kad ir Dievas būtų šykštus tau? Jei tu bijai, kad tik ko nors perdaug nepadarytum: jei nuolat sveri ir lyg su cirkeliu matuoji, ar tu čia esi

rišamas pareigos ar ne, ar rišamas po nuodėme ar ne, ar po mirtina nuodėme ar kasdienine: tada tu esi šykštus Dievui, nes tu nenori duoti nieko daugiau, negu griežtai reikalaujama, o ir tą duodamas dar norėtum nutraukti. Tokiu atveju taip pat ir Dievas bus šykštus tau ir tautos vien tai, ką Jis savo žodžiu prizažėjo, tai yra, Jis duos tau bendrų reikiamų malonių, kurių užtenka pagundoms atsispirti ir nupuolimui išsisaugoti. Bet tu turi jau bijoti, kad Jis tau nesuteiks anų ypatingų, gausių ir sekmingų malonių, kurių Jis paprastai teikia tiems, kurie yra duosnūs Jam; tuo būdu prieisi prie to, kad pagundoje būsi nugalėtas ir į pragaistingą nuodėmę įpuls.

6. Ta pat prasme šventieji ir teologai moko, kad viena nuodėmė gali būti bausmė už kitą anksčiau padarytą nuodėmę, — nes nusidėjęs pirmesniąja nuodėme pasidaro nevertas ypatingosios Dievo pagalbos ir todėl lengvai vėl nupuola. Tą patį jie sako ir apie kasdienes nuodėmes, o pagaliau jie tai taiko ir mažiems trūkumams, apsileidimams ir nerūpestingumui, kuriame žmogus gyvena, ir tikrina, kad jau jais vienais žmogus gali pasidaryti nevertas ypatingos ir sekmingos Dievo pagalbos, su kuria jis pajėgtų pagundas nugalėti, o be kurios joms pasiduos.

Tokiu pat būdu kai kurie šventieji aiškina Išminčiaus žodžius: „Kurs nieku laiko mažus dalykus, pamažu nupuls“, (Eccl. 19, 1) ir tikrina, jog tas nerūpestingumas užsitarnauja, kad būtų atimta nepaprastoji Dievo pagalba, be kurios vėliau į dideles nuodėmes įpuolama. Panasiu būdu jie aiškina ir šv. Jono Apreiškimo žodžius: „Kadangi tu esi drungnas, aš pradėsiu vėmti tavę iš savo burnos“ (Apr. 3, 16). Kad ir nėra dar drungnasis (apsileidėlis) visai išspiautas ir atmetas, bet jis jau pradėdamas išspiauti ir atmeti, — nes jis savo apsileidimu ir savo berods mažomis, bet sąmoningai daromomis klaidomis pelno, kad Dievas jam atimtų savo sekmingąją pagalbą, be kurios jis sunkiai nupuls į nuodėmę. Tuo būdu jis bus visai išspiautas ir pilnai atmetas.

7. Tad svarstykite, kiek mes turime bijoti, kad savo atšalimu ir apsileidimu nepasidarytume nevertais anos ypatingosios Dievo pagalbos. Kiek tai kartų jaučiamės slėgiami pagundų ir pavojaus joms pasiduoti! Kiek kartų dvejojame, tikrai nebežinodami ir klausdami savęs: ar aš prie jų nesustojau? ar joms nepritariau, ar įpuoliau į nuodėmę ar ne? Kokių suraminimų tokiais atvejais mums būtų, jei jaustumės buvę duosnūs Dievui ir tuo duosnumu nusipelnę sau aną ypatingąją Dievo pagalbą, kurią turėdami visados galėtume būti tikri, kad mes visumet kaip reikiant pagundas išlaikėm. O be tokios pagalbos mes jaučiamės dideliame pavojuje, ir gal būsime visai nugalėti.

8. Šv. Chrizostomas, kalbėdamas apie mūsų priešą — velnią ir apie nesiliaujantį karą, kurį jis prieš mus veda, paduoda tą priemonę, kaipo tikriausią ir sekmingiausią pagundoms nugalėti. „Jūs žinote“, sako jis, „kad mes turime nuolatinį priešą, kuris nemano jokių paliaubų daryti; jis niekad nemiega, niekad nenurimsta; todėl mums reikia visumet būti pasirengusiems kovai ir su dideliu rūpestingumu budėti, kad jis mūsų nenugalėtų“.

Bet kaip mes budėsime, kad ne tik nebūtume jo nugalėti, bet dar kad jį nugalėtume? Ar žinai kaip? sako šv. Chrizostomas: „Ne kitaip mes jį nugalėsime, kaip tikrai geru gyvenimu pelnydami sau pagalbos iš aukštybių“. Tai yra ana ypatingoji pagelba, kuria mes visumet būsimė nugalėtojai. „Ne kitaip — non aliter“. Tą posakį ir tą kovos būdą mes turime gerai įsidėmėti.

Taip pat moko šv. Bazilijus, sakydamas: „Kas nori turėti Dievo pagalbos, tas niekad savo pareigų neapleidžia: o kas ištikimas yra savo pareigoms, tam niekad netruks Dievo pagalbos: todėl mes turime su visu rūpestingumu to siekti, kad mūsų sąžinė jokiam dalyke mūsų nesmerktų“. Šv. Bazilijus aiškiai nurodo, kokią iš to išvadą mes turime padaryti: su tokiu rūpestingumu ir atsидėjimu turime imtis savo dvasinių lavinimų ir kitų užsiėmimų, kad mūsų sąžinė nieko negalėtų mums prikišti: tuo būdu mes sau pelnysime ypatingosios Dievo pagalbos.

9. Iš to aiškiai matosi, kaip rimtos turi reikšmės maži dalykai, jei jie mažais galima vadinti, ir didelės svarbos jiems duoda, kada per juos tiek daug gero galima pasiekti arba į taip didelį vargą patekti. Todėl ir Išminčius sako: „Kas bijo Dievo, nieko neapleidžia“ (Eccl. 7, 19), nes jis labai gerai žino, kad nupuolimai mažuose dalykuose veda į didelius nupuolius, o be to jis nuolat bijo, kad jei jis liausis būti duosnus Dievo atžvilgiu, taip pat ir Dievas gali liautis būti duosnus jo atžvilgiu.

Šis punktas mums yra taip svarbus ir taip į jį turime atsižvelgti, kad mes galime išvesti bendrą taisyklę: juo daugiau kas mažus ir menkus dalykus vertina, juo tikresnis yra jo gyvenimas ir juo daugiau jam Viešpats savo malonės teikia. Ir priešingai: juo mažiau kas vertina mažus daiktus, juo didesniame pavojuje jis gyvena, — nes tada jis jau atidarė duris piktam į savo širdį.

Tai duoda mums suprasti ir pats dieviškasis Išganytojas, sakydamas: „Kas ištikimas mažiausiame dalyke, tas ištikimas ir didesniame, ir kas neteisingas mažame dalyke, tas neteisingas ir didesniame“ (Luk. 16, 10). Jei tad nori žinoti, ar darai pažangos dorybėje (o tame dalyke mes dažnai turime save kvosti), ištirk save, ar esi punktualus ir rūpestingas mažuose dalykuose, ar gal jau tokios laisvamanybės dasigyvenai, kad į juos mažai beatsižvelgi. Ir jei pastebėtum, kad mažais dalykais nedaug besirūpini, kad jau nė sąžinė, klaidžiojant mažuose dalykuose, nebedaro tau priekaištų kaip pirma, tada žinok, kad su tavim blogai, todėl su visu rūpestingumu imkis save taisyti.

Šv. Bazilijus sako: „Velnias matydamas, kad nepajėgs mūsų kitaip pražudyti, tai visomis pajėgomis stengiasi mus sulaikyti, kad mes tobulumo nesiektume, ir mums įkalbėti, kad mažais dalykais nesirūpintume. Tuo tikslu jis mums įkvepia klaidingo užtikrinimo, kad tokiais mažais dalykais Dievas dar neprarandamas.“ Iš savo pusės mes turime rūpintis, kad jis mūsų ne tik ne pražudytų, bet ir tobulumo siekti nesukliudytų. Todėl mes turime visomis jėgomis stengtis tobulumo siekti ir mažus bei nežymius dalykus labai branginti.

„Štai imkite virvę!“

Jėzuitas, Tėvas Abelis, sakydavo labai gražius pamokslus. Visi Vienos gyventojai tik stebėjosi. Ir ne tik stebėjosi, bet ką girdėję stengdavosi savo gyvenime įvykdyti. Ir kur tu žmogus nesistengsi, kur jo patarimų neklausysi, kad, iš tiesų, pati Šv. Dvasia jo lūpomis kalbėjo. Jis sakydavo taip įtikinčiai, jo palyginimai bei išvados tokios aiškios, apsakymėliai tokie gražūs, jog tiesiog gundyte gundydavo žmogų dorai gyventi ir elgtis, kaip jis sako. Štai vieną dieną, besakydamas darbininkams pamokslą, papasakojo šioį iš savo gyvenimo atsitikimą: „Prieš keletą metų gavau telegramą, kurioje prašė manęs ateiti prie vieno mirštančio savižudžio. Nieko nelaukdamas išskubėjau ir nuėjęs radau dar jį gyvą. Suteikęs Šv. Sakramentus paklausiau:

— Man mano mielas, kaip išrodė tos valandos po nelaimingojo šūvio?

— Ak, Viešpatie — atsakė — rodės jog ištisi amžiai slenka!

— O, brangusis, amžinybėje nė amžiais nesuskaitysim!

— Nebesakyk daugiau nieko, gerbiamas Tėve — atsiliepė ligonis, jeigu bent vienam, kurs nori sau galą padaryti, ateitų į galvą tokios mintys prieš savižudybę, kokios ateina nepasisekus nusižudyti, užtikrinu — nė vienas neimtų pats sau gyvybės!

Prie šito pasikalbėjimo buvo jau 7 val. vakaro, o man dar reikėjo iš to priemiesčiuuko eiti į Meidliugo stotį. Tai atsitiko vasario mėnesio gale. Pasiėmęs vežiką nuvažiauvau. Netoli stoties vežikas sustojo ir sako:

— Išlipkite. Dešimtį minučių paėjėjęs būsite Meidliugo stotyje.

Išlipau. Bet kadangi aš kelio nežinojau, tai sutikęs pirmą žmogų paprašiau, kad man parodytų stotį.

— Gerai — sako — eikite su manim. — Einame kartu, o mano vadas vis tyli. Noriu prakalbinti jis nepasiduoda. Daugiau nieko nesako kaip tik „taip“ arba „ne“. Galų gale paklausiau:

— Ar jūs esate darbininkas?

— Taip!

— Man rodos, kad Jums nepergeriausia gyventi?

— Ne.

— Žiūrėk, aš grįžtu dabar nuo vieno vyro, kurs norėjo nusižudyti. — Čia papasakojau jam visą atsitikimą. Kap pasakiau jam, kad tas vyras sakė: „Jei bent vienam, kurs nori sau galą padaryti ateitų į galvą tokios mintys prieš savižudybę, kokios ateina nepasisekus nusižudyti“, mano palydovas sugriebė mane stipriai už rankos ir tarė:

— Dvasiškas Tėve, ar tai jis taip pasakė?

— Taip, mano mielas!

— Teatlygina jums Dievas! Štai imkite virvę kurią dabar norėjau užsinerti Meidliuge ant kaklo.

— Jei nori susiraminti, eik dabar į bažnyčią ir atsikaukęs melskis prie To, Kuris sakė: „Eikite prie manęs visi, kurie vargstate ir apsunkinti esate, aš jus atgaivinsiu!“

LEISKITE MAŽUTELIUS PRIE JĖZAUS!

Vaikeli, tik tu nepasakyk!

Jau mes nekartą girdėjome, kad Meksikoje nevalia laikyti jokių pamaldų, jokių pamokslų sakyti, jokių sakramentų teikti ir jokių katalikiškų laikraščių leisti. Kad šiek tiek žmonės paimformuoti, platinama slapta tikiybinio turinio lapeliai. Nors tai labai skaudžiai nukenčiama, ir didžiausios bausmės laukia tų kurie tuos lapelius platina, bet daugybė vyrų, moterų ir net vaikų užsiima tąja katalikiškąja akcija.

Viename privačiame laiške iš Meksikos 1926 m. spalio 18 dienos skaitome apie vieno 12 metų vaikelio didvyrišką mirtį. Jis dalino tuos tikiybinio turinio lapelius, bet tuojau buvo pastebėtas ir suimtas. Užsi-pulta ant vaikelio su grąšinimais, iš kur jis tuos lapelius gaunąs. Bet mažas drąsuolis tylėjo. Jį grąsino baisiomis bausmėmis, — jis tylėjo. Imdžiai žiauraus darbo, — pradėta vaikelis plakti. Jis tylėjo. Pakartojo tas baisias kankynes jo motinos akyse, kuri truputį buvo atnešusi valgyti, — jis vis paslapties neišdavė. Visą laiką, kolei vaikutį kankino, motina nuolat kartojo: „Vaikeli! tik tu nepasakyk! tik tu nepasakyk!“ Pagaliau įsiutę budeliai iš gėdos, kad prieš 12 metų vaikeli ir jo motiną jie tokie bejėgiai, sugriebė vaikeli ir štai motinos akyse sutriuškino ir į gabalus sulaužė vaikučio rankas!

Bet ir moterys ir net mergaitės drąsiai dalyvauja platinime tų lapelių. Kolimoj vienas generolas liepė 5 moteris ir mergaites, kurios platino lapelius, pakarti po medžiais, kur žmonės dažniausiai eidavo pasivaikščioti.

Viens vaikelis buvo pakabintas už nykščių

Tai buvo gražus, gyvas ir judrus vaikelis. Jį sugavo kareiviai. Ir už ką? Vien tik už tai, kad dalyvavo katalikų pamaldose! Sugavę tą vaikeli, kareiviai surišo jo abu rankų nykščiu ir taip pakabino po medžiu. Aštri špagata įsiveržė į mėsas iki pat kaulo. Mažutis sukandęs dantis vis kentėjo, bet taip jam buvo skaudu, kad jau ilgiau nebeiškęsdamas suriko:

„Nuleiskite mane žemėn, aš turiu jums ką pasakyti!“ Budeliai atrišo ir paleido vaiką žemėn. Kankinys pakratė savo rankelėmis, kad net nudroštos mėsos gabalai nulėkė žemėn. Visi žiūrėjo, ką jis darys.

„Nagi, dabar jūs galite vėl mane pakabinti ant kitų iš eilės dviejų pirštų!“

Kraujo ištroškę kareiviai dar pakabino kiek iki pagaliau nekalta kūdikio krūtinę pervėrė paleistas šūvis. Lietuvos vaikeliai, ar jūs taip norėtumete ginti savo brangų tikėjimą, jeigu kada reiktų? Man matos, kad taip! Ar ne tiesa?

Miliutės sapnas

Gražią rudens dieną, visais keliais važiuo daugybė žmonių. Tai mokinius vežė mokintis.

Viename vežime važiuo nepaprastai linksma mergaitė ir be paliovos kalbėjo su motina. Žadėjo išsimokinusi savo kaimelyje mokytoja tapti ar taip kokiū naudingų darbų užsiimti. Mokykloje žadėjo gerai mokytis. Pirma mokinė būti. Motina džiaugėsi iš tokios dukters kalbos ir dar ją pamokino: „Gerai, dukrele, mokykis tik gerojo Jėzaus neužmiršk, tai Jis tau padės. Jis myli mažus vaikelius“. Miliutė klausė motinos žodžių ir pažadėjo juos pildyti. Prasidėjus mokslo metams, ji labai gerai mokinosi. Ko tik jos paklausdavo, ji visados gerai atsakydavo. Jos draugės, kurios daug blogiau mokinosi, jai labai pavydėjo. Miliutė kasdien po pamokų bėgdavo pasimelsti į Švenčiausios Jėzaus Širdies koplytėlę. Jos draugės tai sužinojusios ėmė ją visaip niekinti ir skauti. Miliutė ilgai kentė draugių paniekinimus pagaliau ėmė galvoti, kad nieko nepakenks, jei kurią dieną nenueis į koplytėlę, bent draugės mažiau užpuldinės. Ėmė vis rečiau vaikščioti į koplytėlę pagaliau ir visai metė. Norėdama draugėms įtikti pripirkdavo joms saldinių, riešutų ir visą laiką praleisdavo su jomis žaizdama. Nebuvo kada ir pamokų ruošti. Nuolatos eidavo į teatrus ir trumpu laiku išleido daug pinigų. Visai pamiršo motinos žodžius. Į bažnyčią net šventadieniais neidavo. Kartą ji sapnavo tokį sapną. Mato prieš save du kelius. Vienas eina į aukštą debesį siekiantį kalną. Tas kelias buvo nuklotas dygliais ir aštriais akmenimis, bet tie kurie juo ėjo rodos nejautė nuovargio ir linksmi ėjo tolyn. Tolumoje matėsi vartai, ant kurių aukso raidėmis buvo parašyta: „Amžinojon laimėn“. Kitas kelias ėjo pakalnėn ir buvo lygus, gražus, gelėmis išklotas.

Bet juo tolyn ir tas kelias ėjo prastyn.

Tolumoje dunksojo vartai su parašu: „Amžinojon prapultin“. Šiuo keliu einantieji žmonės buvo linksmi, bet tas linksmumas buvo dirbtinas. Ji ėmė žiūrėti į žmones einančius tuo keliu ir pamatė tarpe jų daugelį savo draugių ir save pačią. Pamačiusi save einančią prapultin ji labai išsigando ir atsikėlusį pasiryžo mesti visus blogus papročius ir toliau gyventi pagal motinos pamokinimus ir savo sąžinę. Ir iš tikrųjų ji toliau buvo pavyzdingiausia mokinė, o tapusi mokytoja buvo visiems doros pavykslas.

Žalioji plevėlė.

Konkursą laimėjo šie asmenys

už rašinėlį skelbtąjį „Žvaigždė“ Nr. 5 „Ką Jėzus veikė Nazarete būdamas dar vaikas?“

Pirmąją premiją: Petras Zikaras, J. Misiūnas, Elena Survilaitė ir Kazys Dobševičius.

Antrąją premiją: Mečys Reklaitis, Juozas Kručas, Marytė Pakamanytė, Anelė Velykytė, Stasė Malakauskytė, Antanas Rubikas.

Trečiąją premiją: Viktoras Karpavičius, Stasys Klupšas, Vytautas K. Tėvelis, J. Kučinskas, Onutė Širvilaitė ir Vaclovas Leišis.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Per kryžių išgelbėta

Šiaurėj sykį vilkas suėdė vieną indijoną. Nuo to laiko vilko niekas negalėjo užmušti, mat jis savyje „nešiojas užmuštojo dūšią“. Vilkas ir nebijojo, nes niekas jam nieko nedarė. Kartą vilkas priėjo prie vienos šeimos namo. Šeimynos tėvas pasiėmė šautuvą ir pasislėpė miške. Plėšrusis žvėrys puolė motiną. Ši išsigandusi pagriebė savo vienintelį vaiką, pastatė prie eglės ir pati prie jo atsistojo iškėlus rankoje kirvį. Prasidėjo kova. Vilkas draskė moteriškes rankas, ji gi kirtu vilkui kirviu. Įniršęs vilkas staugė. Galų gale moteriškė visgi nudobė vilką.

Kai nutilo gyvulio riksmas vyras skubinosi iš miško namon, apraudoti savo žmoną, sulig vietos papročiais, mat manė ją jau žuvus. Bet kaip nustebo pamatęs sniege gulintį negyvą vilką ir sveiką žmoną su vaiku. Jį apėmė didžiausias pyktis: „Kas? Tu moteriškė drįsai vilką užmušti, kuris „dūšią“ nešioja; ir dar su mano kirviu, kuris tik man tepriklauso. Dabar aš turiu tave užmušti“. Tai taręs pagriebė kirvį ir puolė prie moteriškes. Tik kaž-kaip pažvelgė į kryžių prikaltą prie pirkelės ir prisiminęs, kad jis esąs katalikas, išmetė iš nagų kirvį.

Misijų nuostoliai Kinijoje

Mrg. Mandaini O. F. M. praneša, kad Apaštališkam Vikariatui Changska'o'j, į šiaurę nuo Kunan-China, kiniečių tarpusavio kovose vien katalikų namams padaryta nuostolio 100000 kinų svarų (apie 400000 litų). Mūsų bažnyčias ir koplyčias, sako Mgr. Mandaini, užėmė kareiviai paskui bolševikai. Įvairios partijos išplėšė ir išgriovė 29 bažnyčias, 61 koplyčią, 22 misijų rezidencijas ir 31 mokyklą. Dar ir pastaruojų laikų komunistai sudegino 5 bažnyčias ir apie 10 koplyčių. Misijų pinigai, sudėtieji bankuose, tapo išplėšti. Tačiau, nepaisant to visa, nuo katalikų Bažnyčios labai mažai kas atsitraukė.

— „Kipa“ praneša, kad šiemet išvėstųjų kiniečių kunigų skaičius siekia 60.

— Per 1912 metus kiniečių šiaurės Ichango miestui, buvusiam tada tarp dviejų priešingų armijų, grėsė pavojus būti sunaikintam. Miestą nuo pražūties išgelbėjo garsus pranciškonų vienuolis Tėvas Marcel Storkendriers, kuris, statydamas savo gyvybę pavojun, vaikščiojo nuo vienos kariuomenės vado prie kitos ir tikslą pasiekė: miestas liko nesugriautas. Neseniai tas Ichango išgelbėtojas Liuvene (Belgijoj) mirė. Ichango buvo atlaikytos už jo sielą iškilmingos gedulingos pamaldos, kuriose dalyvavo ir daugelis nekatalikų kiniečių. Tėvui M. Sterkendrie-riui už Ichango išgelbėjimą ruošama statyti paminklą tame pat Ichango mieste.

Misijonoriai nebijo

Francūzų užsienio misijonoriai daug kartų yra jau parodę didelio karžygiškumo. Szechwan'e, Kinijoje, Francijos konsulas laiku perspėjo visus francūzų misijonorius dėl įvairių sumišimų geriau apleisti šalį, kad savo gyvybę apsaugojus. Į tai misijonoriai nieko neatsakė. Tada konsulas antrą kartą rašė, kad Francijos vyriausybė jokios atsakomybės neima dėl jų gyvybės, jei jie paskirtu laiku neapleis Szechwan'o. Konsulas įvairių susilaukė atsakymų: „Prašau mane prirašyti prie tų, kurie čia pasilieka“. „Nuo kardo ar nuo kulkos mirti, man rodos, yra smagiau ir apaštališkiau negu nuo plaučių uždegimo ar drugio minkštojo lovoj gulinti“. „Jeigu mes dabar išvažiuosim, ką manys apie mus mūsų tikintieji? Kaip galime juos apleisti ir pabėgti pavojui artinantis“. „Kam aš dar turiu savo senatvę naujos tėviškę ieškoti!“ — atsakė vienas misijonorius 80 metų senukas. Kitas misijonorius rašė: „Mūsų galvos plaukai yra suskaityti. Ko mes galime bijoti? Žmogus tik vieną kart miršta, ir svarbu gerai mirti. Dėl to aš ir pasilieku“.

Stabmeldžių maldos įvairiuose reikaluose

Eve pirkliai taip meldžiasi:

„O pilnati (mėnuli!), saugok mane šiame kelyje ir padėk man pirkliauti. Duok, kad pirktu mano prekes! Neleisk man susirgti! Rūpinkis stropiai, kad namo sugrįžčiau! Atitolink nuo manęs visas nelaimes“.

Matosi visai nebloga malda pirklio! Kekchi indėnai meldžiasi taip:

„Pašalink nuo kelio aštirus akmenis, užgaunančius šipulius, susipynusius vijoklius. Atitolink juos iš mano kelio, kad nepargriūčiau kartais“.

Maldos išprašymui gero derliaus.

Karėnai Birmoje meldžiasi prie derliaus deivės taip:

„Susipūrtink, senute (bobute), susipūrtink, kad užaugtų ryžai kaip kalnelis, kad užaugtų kaip didis kalnas. Susipūrtink, susipūrtink!“

Malda kaitros metu išprašymui lietaus:

„Mbamba, Kiara“ meldžiasi viršaitis. „Tu sulaikei lietų, pasigailėk, siųsk lietaus, kad nenumirtume! Gelbėk mus nuo bado! Tu esi mūsų tėvas, o mes tavo vaikai ir tu mus sutvėrei; kodėl tu nori, kad mes numirtumėm? Duok mums manno kruopų, bananų ir pupų! Tu davei mums kojas, kad galėtumėm bėginėti, rankas, kad galėtumėm dirbti, taip pat ir vaikų, tai duok ir lietaus, kad turėtume gerą derlių“. Dar neprisotinamesni yra Khonds negrai Afrikoje (Britų Sudija.) Jie meldžiasi:

„Padaugink mūsų bandas, kad nė vietos nebeliktų. Duok mums tiek daug vaikų, kad tėvai rūpesnių gana turėtų, kaip juos išmaitinti. Tegu mūsų galvos nuolatos daužosi į geležinius puodus nesuskaitytomis eilėmis kabančius palubėje, tegu žiurkės savo lizdus iš šilko suka, o viso krašto Aas paukščiai į mūsų kaimo medžius tesusirenka“.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1 kl. Ar atlaidams gauti reikia rožančių nuolat dėvėti ant kaklo.

Ats. Ne. Ta sąlyga reikalinga tik škaplieriaus atlaidams gauti.

2 kl. Kur galima būtų įsirašyti į M. A. Draugiją, jei pas mus negirdėti tokių.

„Žvaigždės“ Skaitytoja.

Ats. Prašyk savo kunigų, kad įsteigtų M. A. Sąjungos Skyrių Tamstų parapijoje. Skyriaus vietoje nesant, galima surašyti norinčių įsirašyti į M. A. Sąjungą vardus ir pavardes, pažymėti kurios tai parapijos ir atsiųsti M. A. Sąjungos Vedėjui (Kaunas, Rotušės A. Nr. 12). Reikia tik įdėti mažiausia 20 c. įrašų mokesnio nuo kiekvieno asmens ir persiuntimą apmokėti. Naujai įrašytieji tuojau gaus įstojimo į Sąjungą ženklelius — paveikslėlius.

3 kl. Kodel Dievo Motina paveiksluose stovi ant mėnulio?

E. Macaitytė.

Ats. Šv. Jonas apaštalas ir evangelistas regėjime matė Dangaus Šventuosius, Angelus, Avinėlių — Kristų ir t. t. Šitą regėjimą šv. Jonas užrašė. Ten yra (Apr. 12,1): „Danguje pasirodė didelis ženklas: Saule apsiausta moteriškė, mėnulis po jos kojomis ir ant jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas“. Tai taikoma Marijai, Dievo Motinai. Todėl ir vaizduojama kartais Marija pagal aną regėjimą.

4 kl. Ar galima eiti išpažinties jokios nuodėmės tikrai neatsimenant?

Ats. Pagirtina, nes per Atgailos sakramentą gaunama daug malonių. Tik reiktų tokiu atveju prisiminti ir pasisakyti kurią nors iš seniau sunkesnę nuodėmę, nors jau sykį sakytą.

5 kl. Ar kasdieninę sąžinės sąskaitą darant būtinai reikia pasitraukti nuo darbo ir žmonių? Ką daryt, kai nuodėmių nesurandi?

„Žvaigždės“ mylėtoja.

Ats. Būtų naudingiau. Jei negalima, reikia daryt kuo rūpestingiau bent tai, kas galima. Reikia prašyti Dievą, kad aiškiau save permatytume. O jei ir tada nerandame nuodėmių, padėkoti už tai Dievui ir prašyt dovanos ne tik nuodėmių ateity vengti, bet ir gera kuo daugiau daryti. Ir iš to sau daryti apyskaitą.

6 kl. Kodel lietuviškoji žegnonė nesutinka su lotiniška arba lenkiška: a) lietuviškai, dedant ranką ant kairiojo peties, sakome „šventosios“, — o ant dešiniojo — „Dvasios“. Lotyniškai gi ir lenkiškai atvirkščiai: ant kairiojo peties — „Spiritus“ „Ducha“; b) lietuviškai sakoma „Vardan Dievo“ ir t. t. o lotyniškai ir lenkiškai — tiesiog „Vardan Tėvo ir Sūnaus“ ir t. t.

Stud. Konstantinas.

Ats. a) Tai vien kalbos dalykas. Vokiečių ir prancūzų kalbomis tariaama tokioj pat tvarkoj kaip lietuvių kalboje. Nuo to žegnonės esmė nesikeičia.

b) Sakoma, kad „Vardan Dievo“, tą: „Dievo“ įdėję lietuvišką žegnonę pirmieji Lietuvos apaštalai sąmoningai, kad pabrėžti vieno Dievo mintį, kurs yra triasmenis: Tėvas, Sūnus ir Šv. Dvasia. Pagal naują lietuvišką katekizmą jau reikia žegnotis: „Vardan Tėvo ir Sūnaus ir šv. Dvasios“.

7 kl. Ar turi reikšmės Dievo akyse pavienė malda? Juk pats Kristus aiškiai pasakė: kur melsitės du arba trys mano vardan, ten ir aš būsiu. Mano nuomone, pavienė malda tiek teturi reikšmės, kiek besimeldžiantis turi stiprų norą ir valią.

Stasė Butėnaitė.

Ats. Bet Kristus niekad nepasakė: kur po vieną melsitės, aš ten nebūsiu, o tiesiog be jokių sąlygų sako: Prašykite ir gausite. Ogi pats Kristus kai meldžiasi į Dangaus Tėvą ar ne vienuoj, pasišalinęs meldžiasi. Arba, ar mažai kartų Kristus išklauso pavienių prašymų: pagydyti, akis atidaryti, pasigailėti ir p. O „Kalno pamoksle“ argi ne aiškiai sako: „Tu gi kada meldies, jeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk savo Tėvą slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins“ (Mat. VI, 6).

Kai Kristus žadėjo būti ten, kur du ar trys meldžiasi, tai pabrėžė, kad bendra malda pasekmingesnė už pavienę.

Be to Dievas dažnai neatsako ypač tiems, kurie ištverė maldoje, bet nereikia maldoje su Dievu grumtis ar kaip kitaip. Nužemintos ir sutrintos širdies Dieve nepaniekinsi!

8 kl. Kaip suderinti krikščioniškąjį nusižeminimą su dabar taip reikalingu veiklumu? Juk didelis veikimo akstinas yra garbės jausmas.

St. Butėnaitė.

Ats. Nusižeminimas yra tiesa. Tai yra įsitikinimas apie save, kaip yra iš tiesų. Puikybė yra perdėtas savęs vaizdavimas. Nusižeminęs žino ir mano, kad jis ne iš savęs ką nors gali, kad jo pasisekimo didžiausia priežastis — Dievo pagelba. Garbė už pasisekimą jis skiria Dievui. Ir tai jam sudaro didžiausią malonumą. Tai esti nusižeminusiam stipriausias veikimo akstinas. Toks šv. Povylas arba šv. Ignacas milžiniškus darbus atliko tik to akstino paginami.

9 kl. Kodėl Bažnyčia draudžia žudyti? Juk Kristus nėra davęs panašaus įstatymo.

St. Butėnaitė.

Ats. Kristui nė nereikėjo duoti įstatymo kurs jau senai buvo duotas. O apie tą senąjį įstatymą štai ką Kristus sako: „Nemanykite, būk aš atėjęs įstatymo ar Pranašų panaikinti, ne panaikinti aš atėjau, bet įvykdyti. Nes iš tikrųjų, aš sakau jums, kolei dangus ir žemė praeis, nei viena jota ir nei vienas bruoželis neišnyks iš įstatymo, iki visa įvyks“ (Mat. V, 17, 18.). O argi nežinomas įsakymas: Nežudyk! Ir šalia jo: Mylėk artimą, kaip pats save. Vadinas, save mylėdamas ir savęs nežudyk. Argi nežinoma, kad žudymas yra skriauda. Joks skurdas čia neišteisins, nes šio gyvenimo skurdas — loby nas amžinybėje. Žudymasis — didžiausia skriauda, nieku tad nepateisinamas. Dar bus aiškiau jei paskaitysi šiame Nr. str. „Štai imkite virvę“. Žudymasis yra Dievo teisės paveržimas. Dievo, kurs yra mūsų gyvybės ir mirties Viešpats.

Iš katalikų pasaulio

Meksikoje prieš keletą mėnesių.

Vardų del įvairių priežasčių netalpinome. Šie atsitikimai visi paremti dokumentais.

Kun. N. N., parapijos bažnyčios rektorius liūdija: Paskutinėmis 1928 m., sausio mėn. dienomis, generolo Anakleto López kareiviai suėmė šešius ramius ūkio darbininkus ir, nusivargę viešon vieton — lardén Paez, pakorė. Prie vieno iš pakartųjų buvo prisegtas raštelis su parašu: „Kun. Martinez“. Generolas López sakė, kad nužudytasis vyras buvęs kunigas revoliucionierių vadas.

— Kun. N. N. sako, kad jis buvęs suimtas su kun. N. N. kaip įtariamais laikę šv. mišias, nors iš tikrųjų įtartinas laikas buvęs — 6 val. p. p. Kitam kunigui buvo priteista sumokėti 500 dol.; paskiau bausmė sumažinta iki 100 dol. Be to iki sumokėjimui buvo įmestas kareivių štabo kalėjimas.

Sausio mėn. 18 d. tas pats kun. N. N. buvo suimtas belaikant šv. mišias privatiškame bute, kame tuo laiku buvo teikiamas moterystės sakramentas. Policininkai bandė išplėsti iš jo šv. Sakramentą, bet laimei, kun. suskubo jį priimti. Tuomet jie nutvėrė kieliką ir biaužiausiai pasityčiojo. Jaunikiai, jų tėvai ir svečiai buvo areštuoti. Kun. N. N. paliuosavo uždėję 500 dol. bausmę. Bet po to 10 val. nakties jis vėl buvo suimtas ir 3 val. ryto, drauge su kitu kunigu ir studentu, nugabentas kareivių štaban.

— Lapkričio 26 d. 1927 m., kada kun. V. laikė šv. mišias privatiškame name, staiga išlaužę duris įsiveržia kareiviai, kurie griebia bažnytiniais rūbais apsivilkusį kunigą ir baisiausiai mušdami pradeda jį taisyti miesto gatvėmis. Po to kunigas yra paliuosuojamas bausme 500 dol. Vėliau jį vėl suima bekrikštijant kūdikį privatiškame bute, bet šį kartą jam pavyko išsprukti. Duotas isakymas šį kunigą viešai sušaudyti.

— Kun. N. iš X. sako: Naktį, vasario 19 d., 1928 m., kuomet jis rengėsi ilsėtis, išgirdo klebenimą į duris. Jam atidarius duris įpuolė vidun policininkas ir, sugriebęs kunigą, kankindamas nuvedė jį štaban. Po to kunigą N. ištremė į Jungtines valstybes. Kovo mėn., 9 dieną, kada kun. pasakojo apie savo ištremimą, dar nežinojo dėl kokios priežasties jis buvo ištremtas.

— P-nas N. sako: Pulkininkas Juan J. Vargas, už savo garsius darbus pakeltas į generolo laipsnį. Šis žiaurusis karininkas suėmė 10 jaunų mergaičių, kurios buvo šv. Panos Marijos draugijos narės. Kareiviai jas surišo vieną po kitos ir užnėrė vienai ant kaklo virvę priverčė eiti paskui jojančią kareivį, kuris tempė jas paskui arklių. Tokiu būdu jos buvo velkamos iš Huejuguilto et Alto Lal į dvąrą — S. Antonio de Padua. Šitame dvare mergaitės gavo atsikvėpti ir

naktį bandė kalbėti ražančių, bet kareiviai nedavė ir išvarė į Mesquitą. Vasario 18 dieną viena iš šių kankinių prašė draugų melstis už ją, nes ji jautėsi mirtinai nukankinta. Ji tuojau mirė. Kitos, po ilgų kankynių, buvo paliuosuotos, bet grįžtant į Serez, vėl buvo suimtos ir nuvarytos į Žakateką. Čia kai kurios atgavo laisvę. Šių mergaičių vardai yra paduoti, tik čia nededama.

— Sesutė N. sako: 1928 m., kovo 12 dieną Calleso agentai įsibrovę seminarijon išvaikė visus kunigus ir klierikus, ir pagrobė visus pinigus ir drabužius rastus rūmuose. Po to reikalavo iš „Sv. Teresės gimnazijos“ vyresnės 15000 dol. Ji sumokėjo 10000 dol.

— Kitoj vietoj pranciškonės sesutės biauariausiai mušamos buvo ištemtos kareivių į gatvę.

— Ponas N. Guanajuotoje yra suimtas ir kelyje į Leoną užmuštas, ir kūnas paslėptas. Jo dvi dukteris 17 ir 20 m. amž., suėmė ir išlaikė 6 savaites kalėjime.

— Kadangi kun. N. N. nenorėjo suteikti moterystės sakramento vedusiam asmeniui, buvo priverstas pabėgti į Jungtines valstybes, nes jam grėsė pavojus mirti.

1927 m. rugpiūčio 7 d. katalikiškoji darbininkų Federacija Ciudad de Leon de los Aldona turėjo paprastą susirinkimą, laike kurio įėjo salėn gen. Sálchez — burmistras su palydovais ir paklausė ar šiame susirinkime buvo kalbėta apie Kristų — Karalių. Pirmininkas Florencio Alvarez atsakė, kad apie tai buvo kalbėta. Tada 30 narių ir pirmininkas buvo suimti. Po trijų dienų p. Alvarez tapo sušaudytas.

Kun. Trinidad Rangel, klebonas Silvoje, pasislėpė Leonoje, bet kada jis ėjo į S. Francisco del Rinsón kareiviai sulaužė jam smakrą.

Kun. Solo, pasislėpęs Leonoje, yra išduotas ir todėl suimtas. Gegužės m. 1927 m. kun. Sola, Ramgel ir vienas klierikas Pérez vežami traukiniu tapo sušaudyti tarp stočių Kastro ir Solo, arti Zagos, Jaliskoje, akyvaizdoje trijų jaunuolių tokiu pat būdu suimtų.

Ponas N., kovo 11 d. 1928 m. sako: Rio Graude ir Žakateke įvyko eilės suėmimų, tarp kurių jis pabrėžia, kad grupė katalikų maldininkų suimta kelionėj ir nusiųsta Žakatekan. Iki šiol grįžo iš tenai tik devyni žmonės.

Ponas N. iš Redondo, Beach, spalio 1 d. 1927 sako: spaustuvės namas „La Economica“, mieste Zagos Sal, uždarytas. Šeimnininkas, jo motina ir trys berniukai, kurie ten mokėsi suimti.

Kun. N. sako: Tuloje, Hidalgo tapo sušaudytas senelis klebonas ir sesučių vienuolių vyresnioji. Jų kūnai sudeginti. Gen. Izagirres kareiviai, kurie tai padarė, tuo laiku suėmė daug sesučių ir šiaip pamaldžių moterų.

Nežmoniškumai Meksikoj.

„The Universe“ iš 20 bal. 1928 m. iš patikimų šaltinių praneša apie Meksikoj besitęsiančius katalikų žiauriausius persekiojimus: Meksikoj tebesitęsia kruvini persekiojimai. Visur areštuojami kunigai, šaudoma. Jei valdžios agentai sužino, kad ten ar ten kunigas laikė šv. Mišias tuojau įsako visus žmones areštuoti ir į kalėjimą patalpinti.

Kasdien vis nauji žiaurumai. Meksikoje mieste kasdien sužinoma apie žiauriausius pasielgimus su katalikais.

Rincanada de San Diego namuose kunigas laikė šv. Mišias. Kareiviai įsiveržė į vidų ir laukė, kol kunigas pakonsekruos Ostiją. Po pakylėjimo parvertė kunigą, sumynė indus, sudraskė bažnytinčius rūbus ir altorių apiplėšė. Žmonės ir kunigą areštavo.

Kitoj vietoj rašo: „Vakar gavau žinią, kuriai gal nelabai kas norės tikėti, bet tas gryna tiesa. Morelos gubernatorius išleido parėdymą, kad kiekvienas sergąs, kurs prašytų katalikų kunigo šv. Sakramentų suteikimo, turi būti sušaudytas. Tas, kuris kunigus slepia, turi būti aštria pinigine bausme nubaustas.

Michaacone karininkai kunigų ieškodami kankino žiauriausiai tuos žmones, pas kuriuos įtariama kunigą atsilankius.

Lagose kareiviai suėmė kunigą sutreškino jam rankas ir kojas ir liepė lipti ant laužo, kur jis norėta sudeginti. Bejėgis kunigas negalėjo to padaryti. Tada kareiviai jį vietoj nušovė. Kitam kunigui nudegino abi ranki, kad tik jis negalėtų daugiau šv. Mišių laikyti.

Vyras su savo žmona ir 15-os metų dukrele važiavo iš Meksikos į Guadalajarą. Stoty Trapanto kareiviai visai be priežasties areštavo vyrą, žmoną su duktere nusivedė į viešbutį. Čia visaip jas koliojo ir kareivių vado įsakymu abejoms buvo plaukai nukirpti.

Serganti moteriškė su savo dukterimi ėjo į Leon'ą. Abi turėjo juodus drabužius. Kareiviai pareikalavo tuojaus juodus drabužius nusivilkti. Moteriškės gedulo drabužius nusivilko.

Generolas Espiridijus Rodriquez žaidė su savo draugais kortomis. Pralošęs pinigų, generolas įsakė savo kareiviams atvesti keletą „sukilielių“ katalikų, išreikalavo iš jų pinigų ir vėl praleido.

Meksikos vaikučiai apleidžia savo tėvynę

Amerikos laikraščiai praneša, kad iš Meksikos kasdien būriai mažų vaikų emigruoja į Ameriką. Meksikos valdžia mano emigraciją apsiaurinti. Texo valstybėje El Paso mieste jau daug vaikučių meksikiečių atkeliavo ir jie čia tęsia savo mokslą. Tas pats pastebima ir kituose Amerikos miestuose Meksikos parubėžy.

Du svarbūs atsivertimai.

Vengrijos kalvinistė Emma Dessewffy grįžo į katalikų tikėjimą. Per keturias dešimtis metų ji vadovavo Vengrų kalvinistams ir buvo apdovanota garsiu Elzbietos Ordinu. Ji užsiimdavo ir socialiais klausimais Vengrijoje.

Anglijoje perėjo į katalikybę vienas anglikonų dvasininkas Ralph Everard Owen, Augustino bažnyčios klebonas. Owenas yra vieno kunigo sūnus. 32 m. mokytojavo paskiau Londone buvo Jokūbo bažnyčios kapelionu. Owen buvo labai gabus ir iš jo daug tikėjosi anglikonų bažnyčia. Tik suradęs tikrąjį tiesos kelią, sugrįžo prie katalikybės.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms rugsėjo mėnesio dienoms

1. Šv. Edigijus ir 12 kentėtojų. Kad ypač neturtingieji rastų pas gydytojus ir ligoninėse pigesnę ir tinkamesnę aprūpinimą.

2. **14. sekm. po Sekmin.** Kad visi: seni ir jauni būriais artintųsi prie Dievo stalo.

3. Pal. Antanas ir kiti Jėz. Dr. kan. Kad asmens, kurie žudo savo sielas girtuokliavimu, kyšių ėmimais, kortavimu ir kitokiomis ydomis, susiprastų.

4. Pal. Paryžiaus kankiniai iš Jėz. Dr. Kad žmonės dėl mažmožių neitų į teismus.

5. Šv. Laurynas. Kad greičiau išnyktų tie baisūs papročiai: kortavimas ir degtinės gėrimas.

6. Pal. Tomas ir kiti Jėz. Dr. kan. Kad ketvirtas Dievo įsakymas geriau būtų pildomas: vaikų santykiuos su tėvais ir atvirkščiai.

7. Pal. Morkus ir kiti Jėz. Dr. kan. **Pirmasis Jėzaus Širdies penkt.** Kad nebeliktų pasauly nė vieno kataliko, kuris nepriklaustytų Jėzaus Širdies pamaldumui (Pijus XI).

8. **Šv. Panelės užgim.** Kad visi vargstanti ir kenčianti ieškotų suraminimo pas Mariją.

9. **15 sek. po Sekminių. Šv. Petras Klaver mėnesio globėjas.** M. A. nariams Komunija. Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

10. Pal. Karolius ir kiti Jėz. Dr. kan. Kad žmonės paliautų tikėjimą sapnus ir burtus, o visą savo viltį padėtų Dievo Apyaizdoje.

11. Šv. Protis. Už persekiojamą Meksikoj kat. Bažnyčią.

12. **Marijos Vardas.** Kad Marijos Vardo šauktųsi žmonės įvairiose pagundose, bet ypač mirties valandoje.

13. Šv. Eulogijus ir Amatas. Už keletą žymių Lietuvos laisvamanų atsivertimą.

14. Šv. Kryžiaus Paaukšt. Kad išsilėpinimas ir madų gaudymas pasauly mažėtų, o didėtų kryžiaus meilė.

15. Šv. Panelės Sopulingos. Kad nušiminimuose Marija būtų visų vargstančių Priebėga.

16. **16 sek. po Sekm.** Kad į kiekvieną šeimyną pareitų katalikiškas laikraštis.

17. Šv. Pracišk. Penk. Ž. Kad tretininkai ne vien vardą nešiotų šv. Prancišk. brolijos, bet kad tąjį šventąjį iš tikrųjų ir sektų.

18. Šv. Juozapas Kup. Kad viso pasaulio įvairūs klaidatikiai ir atskalūnai pamatytų, jog tik Katalikų Bažnyčia yra tikra Dievo valios reiškėja.

19. Šv. Januarius. Kad šventųjų relikvijos būtų branginamos ir didelę pagarbą užlaikomos.

20. Šv. Bernardas. Kad vienuolynai nenustotų jų įsteigėjų dvasios.

21. Šv. Matas apašt. Kad būtų labiau skaitomas Šv. Raštas, o vengiama visokių tikėjimų ir dorą gadinančių raštų.

22. Šv. Tomas Vill. Kad Dievas atitolintų nuo mūsų krašto užkrečiamas ligas.

23. **17 sek. po Sekm.** Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie yra atitolę nuo katalikų tikėjimo.

24. Šv. Marija belaisvių užtara. Kad visiškai išnyktų užsilikusios senovės nelaisvės ir vergijos prispaudimai.

25. Pal. Camillis ir kiti Jėz. Dr. kan. Kad šiame šimtmeityje išlietas krikščionių kraujas būtų sėkla naujiems krikščionims.

26. Šv. Ciprijonas. Kad blogų raštų rašytojams sąžinė atbustų kam jie taip nuodija ir piktina Jėzaus Krauju atpirktas sielas.

27. Šv. Kosmas ir Domijonas. Už pravoslavų bažnyčios sugrįžimą į katalikų tikėjimą.

28. Šv. Vaclovas. Kad stojantiems į vienuolynus lengviau sektųsi išsižadėti pasaulio dvasios.

29. Šv. Mykolas Arkang. Kad piktosios dvasios galybė būtų sulaužyta.

30. **18 sek. po Sekm.** Šv. Jeronimas. Už mirusius šiame mėn. M. A. narius...

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlaidų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė rugsėjo mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekalną Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad sunkiai sergančių ir mirštančių dvasios ir kūno reikalams aprūpinti būtų steigiamos visam pasauli artimo meilės draugijos ir brolijos. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlydus: 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

PADĖKA

gailestingajai Jėzaus Širdžiai

Didžio dėkingumo jautimo paragintas, noriu padėkoti gailestingajai Jėzaus Širdžiai už man suteiktas ir nuolat teikiamas malones. Tatai pranešu mieliems „Žvaigždės“ skaitytojams bei maldos apaštalavimo nariams, kad mes dar giliau širdysna įsidėtumėm, jog gerasis Jėzus, savo neišsemiamu gailestingumu nuteisinęs žmogų, išklauso jį visumet ir visame, kas tik nėra priešinga šventajai Dievo valiai.

1. Vieną kartą maldomis šaukiaus Viešpaties Jėzaus pagalbos ir Jis sulaukė vieną mano pažįstamą asmenį nuo didelio pražūtingo žygio. Po to šis asmuo linksmu veidu, Dievo malonės apšviestas, ištisė man ranką džiaugsmui pareikšti dėl savęs nusigalėjimo.

2. Teko man kartą galutinai padaryti pasiryžimą dideliame gyvenimo reikale. Tuomet nuo kurio laiko jaučiau ir nesveikatą krūtinėje. Pasimeldęs prie Š. Š. Jėzaus Širdies ir pasivedęs Jo šventajai valiai, pasijutau sveikas ir drąsiai padariau pasiryžimą reikiama linkme.

3. Vyriausias mano tarnybos viršininkas, būdamas katalikybės priešininkas, buvo kitam savo pakraipos asmeniui prižadėjęs mano tarnybos vietą. Bet čia vėl gailestingasis Jėzus išklausė prašymo: viršininkas atšaukė savo prižadėjimą ir mane paliko vietoje.

4. Mano auklėjamą nusikaltusį vaiką kartą nubaudžiau pasiūsdamas namon apie tai pranešti savo tėvams. Jis gi pabūgęs tėvų bausmės, pabėgo. Nebeturėdami žinių kur jis yra, visi susirūpinom. Pasimeldžiau eidamas gatve prie V. Jėzaus per šv. Aloyzo užtarimą — ir vaikas, kaip vėliau patyriau, sugrįžo pas tėvus tą pat valandą.

5. Du kartu svarbiame reikale padariau intenciją, pažadėjęs tam tikrą auką pavargėlių prieglaudai šelpti — ir vėl, net labai trumpu laiku, Dievo pagalbos ranka mano reikalus puikiai sutvarkė.

O sielos reikaluose kiek daug kartų V. Jėzus sunkiose valandose sulauko, sustiprina, paguodžia. Jų šį kartą neminiu.

Didis yra dalykas kasdien paaukoti Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai visus savo dienos darbus, rūpesčius, maldas, žygius, nemalonumus

kūdikišku pasitikejimu ir pasivesti visuose savo rūpesniuose, reikaluose Dievo valiai ir Apveizdos sutvarkymui! Tik malda, darbas ir kilni intencija mūs žingsnius tegul lydi.

Nevertos yra mano lūpos nė plunksna Tau, Viešpatie Jėzau, tarti padėkos žodžius. Bet tegul už manęs nusidėjėlio pagailėjimą Tau dėkoja nekaltos gėlės, šviesūs žvaigždynai, dangaus angelai, šventieji ir visos žemėje sielos, kurių nuodėmių šešėlis nėra palietęs. Jų padėką priimk, brangusai Jėzau, už mane.

P. T. N.

Marija išgelbėjo

Skaitydama „Žvaigždės“ Nr. 11 1927 m. radau žinutę: „Marija padėjo“. Negaliu ir aš neapsiskelbti apturėjusi didelę malonę nuo tos Gailestingumo Motinos.

Savo gimdytojų netekusi dar penkių metų kūdikis, našlaitė augau tarpe svetimųjų. Tai ne religinga motinėle, svetimi žmonės! Neįdiegė jaunon kūdikio širdelėn tvirto tikėjimo; apie tą Gerąją Dangiškąją Motinėle mažai girdėjau — užaugau it nendrė ant tuščio tyrlaukio... Į mokyklą patekusi nustojau visai tikėjimo. „Aš niekam nebetikiu ir nematau pagrindo tikėti“ — pasisakiau pažįstamam kunigui. Žinoma, kunigas labai nuliūdo pamatęs mano likimą ir susirūpinęs tarė: „Pradžius tu vaikel! Tai kas tau begali padėti?.. Šaukis Marijos! Nors viena „Sveika Marija“ kasdieną atkalbėki“. Melstis prizađėjau nes paskaiciau už negarbę nepaklausyti...

O Gailestingoji Motina! Neveltui šv. Bernardas sako: „Negirdėta nuo amžių, kad Tu būtum neišklausiusi to, kuris Tavę šaukėsi!“. Po trumpo laiko aš tapau laiminga! Pajutau kažkokią paslaptinę galią, verčiančią mane suprasti gyvenimo tikslą. Pataisiau savo gyvenimą ir susitaikiau su Dievu. Dabar jaučiuosi laimingiausia, o visuose reikaluose kreipiuosi prie Marijos.

S. Anelė.

AUKOS MISIJOMS

Gyvais pinigais: Teodora Atroškienė 100 lt. iš Chicagos, (Jėzuitų vienuolynui), Ona Laurinaitė, — atvežė Kun. Pakalnis iš New Jorko 50 lt., Adelė Trečiokaitytė 10 lt., N. N. 5 lt., N. 5 lt.

Iš Rokiškio atsiuntė daug sen. pin., 2 sid. žiedu, 4 rožanč., 16 medal. šie asmens: Aleks. Minkevičius, Kurkletytė, K. Minkevičius, M. Zubovičiūtė, J. Krisiūnas, K. Norkevičienė, N. Brožionaitė, E. Norkevičiūtė, V. Volskytė, J. Kanopa, K. Kanopienė.

Kun. J. Žydanavičius iš Amsterdamo N. Y. daug pašto ženklų, M. Kazlauskienė daug rožančių, paveikslėlių ir sen. p., Ona Voznienė paš. ž., O. Markvoldaitė paš. ž. ir pin. Leopoldas Tūras (14 metų) paš. ženklų.

Išėjo iš spaudos

nauja, graži, iliustruota knygelė Tėvų Jėzuitų leidinys vardu: „**Pasiaukavimas iki mirties**“ 82 psl. kaina?.. Parengė T. J. Bružikas ir T. J. Kidykas iš Jėz. D-jos. Ši knygelė naudinga visiems pasiskaityti, bet ypač ligoniams ir šiaip gyvenime daug kenčiančioms ir nusiminusioms sieloms. Ją perskaičius taip darosi saldu ant širdies, kad rodos nė tie vargai sunku kęsti ir net

T. Domijonas dar sveikas.

Jau paliestas raupsais.

didžiausi sopuliai per juos sumažėja, nes pamatai žmogus, kiek pasišventė tie asmens kurie čia aprašyti, ypač Tėvas Domijonas tarp raupsuotųjų ir raupsuotoji mergelė Dolores. „Žvaigždės“ Skaitytojai manau ne tik įsigys sau, bet užsiskakys dar po keletą egzempliorių praplatinti.